

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μην δραχ. 65. Τρίμην δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

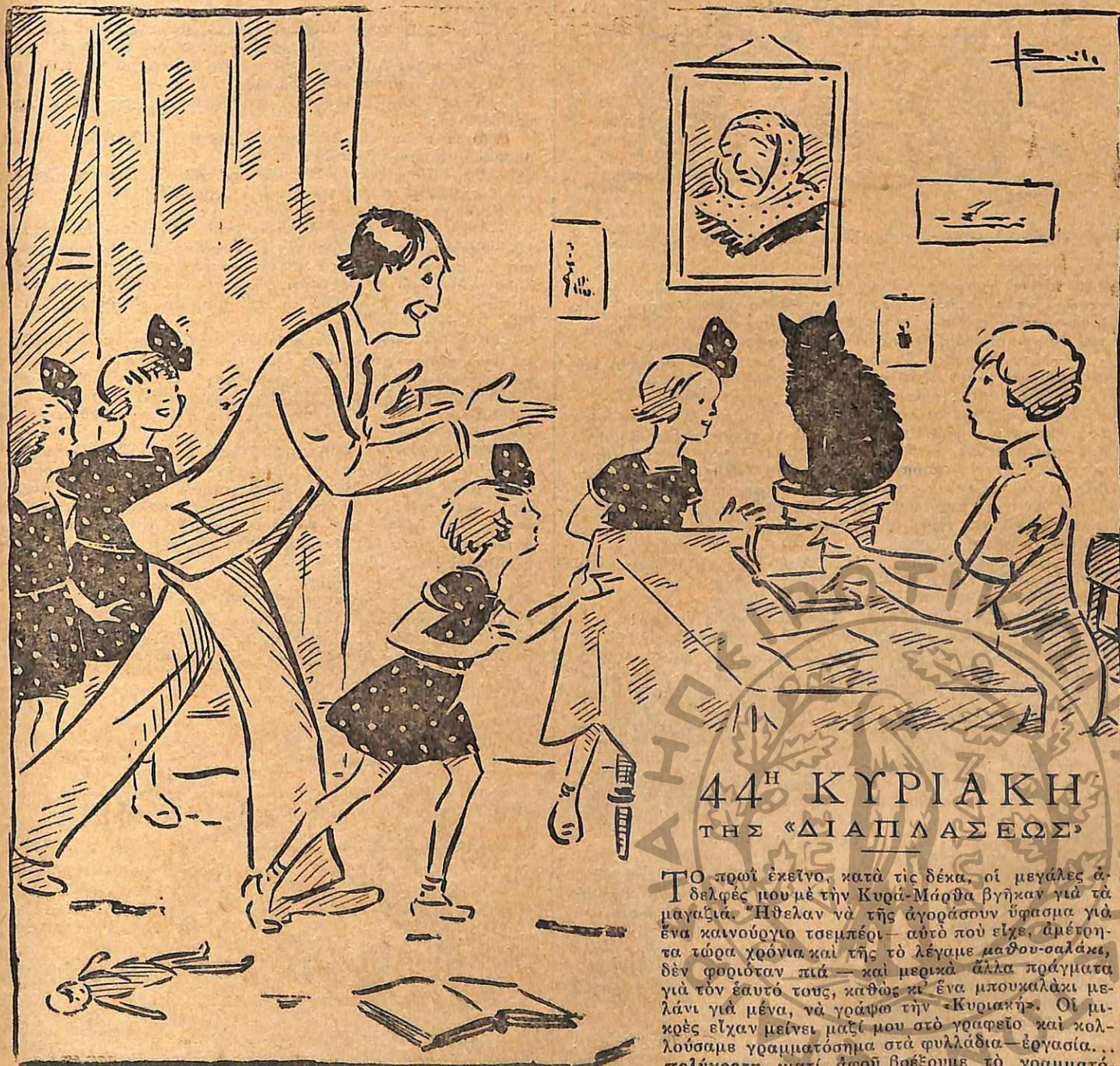
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 7 Σεπτεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον. — Ἀριθ. 41

44^Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸ πρῶτ' ἐκείνο, κατὰ τίς δέκα, οἱ μεγάλες ἀ-
δελφές μου μετ' τὴν Κυρά-Μάρθα βγήκαν γιὰ τὰ
μαγαζιά. Ἦθελαν νὰ τῆς ἀγοράσουν ὕψασμα γιὰ
ἓνα καινούργιο τσεμπέρι — αὐτὸ ποὺ εἶχε, ἀμέτρη-
τα τώρα χρόνια καὶ τῆς τὸ λέγαμε μαθου-σαλάκι,
δὲν φοριόταν πιά — καὶ μερικά ἄλλα πράγματα
γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους, καθὼς κι' ἓνα μπουκαλάκι με-
λάνι γιὰ μένα, νὰ γράψω τὴν «Κυριακή». Οἱ μι-
κρὲς εἶχαν μείνει μαζί μου στὸ γραφεῖο καὶ κολ-
λούσαμε γραμματόσημα στὰ φυλλάδια — ἐργασία...
πολύκροτη, γιατί, ἀφοῦ βρῆσουμε τὸ γραμματό-
σημο καὶ τὸ βάλουμε στὴ θέση του, τὸ χτυπάμε

«Πήγε μόνος στο μανάβη και πήρε μια δόξα φασολάκια»

από πάνω γροθιές για να κολλήση, και δεν άκουε παρά ντουκα-ντάνα-ντίκ... Άλλα ή συναυλία αυτή δεν μας εμπόδιζε νακούσουμε σε λίγο μιάν άλλη στη σκάλα, ένα τρεχάτο, βιαστικό ποδοβολητό, σά νάνεβαιναν αλογάκια.

— Μπά, έκαμε ή Φιφή, τὰ κορίτσια! γιατί γυρίζουν τόσο γρήγορα; δεν είναι ούτε τρία λεπτά που έφυγαν.

— Έπóδισαν; είπα κι' εγώ· τί τους συνέβη;

Και τρομαγμένος λιγάκι—ξωπίσω μου κι' οί μικρές—πετάχτηκα στο κεφαλόσκαλο, να ιδώ τί είχαν πάθει οί μεγάλες μου αδελφές κι' ή κυρά Μάρθα... Όχι, κανένα κακό, γιατί γελοῦσαν χαρούμενες. Και μόλις ανέβηκαν και με είδαν, μ' άρπαξαν όλες και με τραβούσαν προς τη σκάλα.

— Άνανία, μού φώναξαν, έλα να ιδής τί γίνεται έξω!

— Τί γίνεται; μαίμου χορεύει; (αυτό λέω πάντα όταν βλέπω να γελοῦν).

— Καλέ, τί μαίμου!... Η Πάσχα-Τετάρτη Κυριακή δεν έχει έπεισόδιο! Έγλύτωσε!

— Μπά! γιατί; ποιος σάς τόπε;

— Κανέναν! Τό είδαμε. Έλα να τó ιδής και σύ!

Μιλώντας έτσι, με τραβούσαν, αναγκάζοντάς με να κατεβαίνω μαζί τους τη σκάλα. Ξωπίσω μας κι' οί μικρές. Κάτω στην είσοδο περίμενε ή Κυρά-Μάρθα, γελαστή κι' αυτή σά να της καθάριζαν αύγό· (κι' αυτό λέω, όταν βλέπω να γελοῦν).

— Έλα, γειά σου, μού λέει. Πάμε να σου δείξουμε κάτι τί...

— Μά τί; Θα μού πήτε επιτέλους;

— Όχι, θα τó ιδής και θα χαρής. Έμεϊς, μόλις τó είδαμε, χαρήκαμε τόσο, που γυρίσαμε άμέσως να σου τó πούμε.

— Και τί σχέση έχει με την «Κυριακή»;

— Έχει και μεγάλη!

Βγήκαμε στο δρόμο—μ' έβγαλαν δηλαδή—και μπροστά ή Μάρθα, γύρω μου τὰ κορίτσια, μ' όδηγούσαν και σχεδόν μ' έσπρωχναν προς τ' άπάνω. Οί περίοικοι, οί διαβάτες, παραξενεύουνταν που μās έβλεπαν. Έκείνες όμως άψηφούσαν όλωςδιόλου την έντύπωση του κόσμου, κι' άμα φτάσαμε στην πρώτη γωνία, στάθηκαν, άπλωσαν όλες τὰ χέρια τους προς ένα σημείο της παρόδου που άνοιγόταν μπροστά μας, και μού είπαν φωναχτά:

— Ίδες εκεί! βλέπεις τίποτα;

— Βλέπω μαστόρους που γκρεμίζουν ένα σπίτι. Έπειτα;

— Σπίτι τó ές εσύ; Μά ίδες τó καλύτερα... Είναι φοῦρνος! Ο φοῦρνος του κύρ-Κώστα!

«Ε, τότε πιά φωτίστηκα. Γκρεμιζόταν στη γειτονιά μας φοῦρνος, κι' έπειδή και μιάν άλλη φορά που συνέβη τó ίδιο—θυμάστε;—ή «Κυριακή» εκείνη πέρασε χωρίς έπεισόδιο, οί αδελφές μου κι' ή Κυρά-Μάρθα συμπέραναν με βεβαιότητα πως ούτε της Πάσχα-Τετάρτης θα χάνουνταν ή θα πάθαιναν τó παραμικρό οί άπαντήσεις. Την πεποίθησή τους αυτή τή μετέδωσαν και σε μένα. Ξέρω κι' εγώ; είπα. Ο κόσμος έχει μυστήρια και φοῦρνοι δεν γκρεμίζονται καθεμέρα. Όπως τó γκρέμισμα του άλλου εκείνου ήταν καλοσημαδιά για την «Κυριακή» μας, γιατί να μην είναι και τó γκρέμισμα τούτου εδώ;

Μ' έπειθε ακόμα και μιά άλλη περίεργη σύμπτωση: Ο φοῦρνος που γκρεμιζόταν ήταν του κύρ-Κώστα, μὰ του ίδιου ήταν κι' ο άλλος που είχε γκρεμιστεί εδώ και τόσα χρόνια. Όταν δηλαδή επρόκειτο να ξαναχτισθί τó αντικρινό μας σπίτι και γκρέμισαν τó διπλανό του μονόπατο που τó είχε νοικιασμένο για φοῦρνο, ο κύρ-Κώστας ένοίκιασε έν άλλο μονόπατο στην πάροδο εκείνη. Και να τώρα, για τόν ίδιο λόγο, του τó γκρέμιζαν κι' αυτό: θάχτιζαν από πάνω. Όστε, συμπεραίναμε, ή «Κυριακή» μας σωζόταν όχι άπλως όταν γκρεμιζόταν φοῦρνος στη γειτονιά μας, παρά ώρισμένως—δηλαδή σίγουρα—όταν γκρεμιζόταν φοῦρνος του κύρ-Κώστα!

Άφρα τήν κυρά-Μάρθα και τις μεγάλες μου αδελφές να πάνε πια στα μαγαζιά, και γύρισα με τις μικρές στο σπίτι. Η κυρία Διάπλασις ήταν στο ιδιαίτερο γραφείο της κι' άμα μās άκουσε, μās φώναξε:

— Καλέ, που είσατε; Γιατί άφήσατε τή δουλειά σας και φύγατε;

Μπήκαμε και της δώσαμε τή μεγάλη είδηση με τó χαρούμενό μας συμπέρασμα:

— Γκρεμίστηκε πάλι ο φοῦρνος, του κύρ-Κώστα, άρα δεν είναι φόβος να πάθῃ τίποτα ή «Κυριακή»!

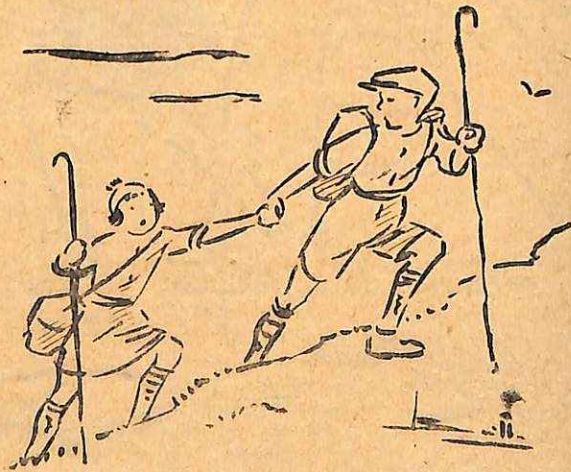
Κούνησε τó κεφάλι της με οίκοτο:

— Ράβδος έν γωνία, άρα βρέχει... Άνανία, σε παρακαλώ νάφήσης τις προλήψεις, τις άνοησίες και τάλογοπαίγνια, και να προσέχης σάν τὰ μάτια σου τις άπαντήσεις των παιδιών. Αυτά έγώ δεν τάκούω. Και χίλιοι φοῦρνοι να γκρεμιστούν, άν δεν έχης έσύ τó νοῦ σου, θα πάθουμε πάλι τὰ ίδια, τὰ συνηθισμένα.

— Μά έγώ φταίω για όσα πάθαμε ως τώρα; Έγώ έβρεξα, έγώ πλημύρησα, έγώ έφύσηξα, έγώ έκλεινα;... Μόνο για μερικά άτυχη άλογοπαίγνια είμαι υπεύθυνος, τόμολογώ. Άλλ' άφ' ότου ή Κυρά-Μάρθα διέπραξε τó χειρότερο—δεν είναι τώρα εδώ κι' ή εικόνα της δεν άκούει—ή ευθύνη μου είναι μικρότερη.

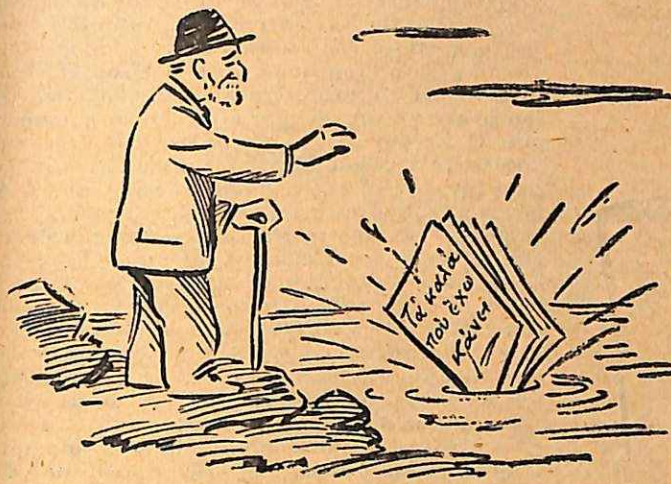
— Ναί, αλλά να προσέχης. Τίποτ' άλλο. Πηγαίνετε.

Κι' όμως! Χωρίς να βάλο καμιά έκτακτη προσοχή, παρά μόνο τή συνηθισμένη—και μπορώ να πώ και μικρότερη, γιατί πάντα συλλογιζόμουν και τήν καλοσημαδιά—όλες εκείνες τις ήμέρες που παιδεύονταν με την «Κυριακή», τó παραμικρό κακό δεν συνέβη. Ούτε έβρεξε να πλημμυρήσῃ ή κάμαρά μου, ούτε φύσηξε δυνατός άέρας να μού πάρῃ τὰ γράμματα άπ' τó τραπέζι, ούτε κλέφτης μπήκε στο σπίτι—ό περιπαιχτός Χρύσανθος δεν θα καταγίνεται, φαίνεται, με τή Λαογραφία για να τόν ενδιαφέρουν κι' οί παροιμίες—ούτε φύλαξα πουθενά άπαντήσεις και να μη θυμώμαι ύστερα που... Τίποτ' άπολύτως! Τις διάβασα, τις ξεχώρισα,

«Βάστα με να σε βαστώ νάνεβούμε στο βουνό»

τις έκαμα σωρούς—μὰ όχι και «ναβουχοδοносωρούς», γιατί δεν είναι παροιμία που να τήν προτιμούν πάρα πολλοί—κι' ούτε μιά άπάντηση δεν έχάθηκε. Σωστές, σωστότατες όπως τις μέτρησα άπ' τήν άρχή, όταν έλῃξε ή προθεσμία και μού παραδόθηκαν. Κι' όταν τελείωσα τήν προκαταρκτική αυτή έργασία, μπήκα στο γραφείο της κυρίας θριαμβευτικά:

«Ο γέρος πέταξε τó κατάστιχό του στη θάλασσα»

— Να τί θα πῇ να γκρεμισθί φοῦρνος! Έδώ είναι οί άπαντήσεις των παιδιών. Δεν λείπει ούτε μιά, και μπορείτε να τις μετρήσετε.

— Πολύ καλά, σε πιστεύω.

— Τώρα είμαι έτοιμος για τήν κρίση. Έσεϊς;

— Κι' εγώ. Φώναξε τήν κυρά-Μάρθα, τις αδελφές σου και τήν Πίσσα, να τήν κάμουμε άμέσως.

— Ωραία! Τό γοργόν και χάριν έχει. Και τó γοργόρισμα της Πίσσας έπίσης ή... έπίσας!

— Ω, τ' είν' αυτά;

— Συγγνώμην, άλογοπαίγνια, αλλά... τὰ τελευταία.

Μαζευτήκαμε, καθήσαμε όλόγυρα στο τραπέζι κι' εγώ, με τή στίβα των άπαντήσεων μπροστά μου, άρχισα:

— Εὐτύχημα που δεν έγινε σ' αυτή τήν «Κυριακή» έπεισόδιο,—θαῦμα ή σύμπτωση αδιάφορο—γιατί έχουμε τήν έλευθερία, άπ' όλες αυτές τις άπαντήσεις, νάναφέρουμε μόνο όσες θέλουμε μεϊς, όσες αξίζουν, και νάποσιωπήσουμε τις άνάξιες κι' άπλῃς Εὐφύμους Μνείας, ένῶ άλλη φορά, που τις χάναμε από κακή φύλαξη, αναγκαζόμαστε βέβαια νάποσιωπήσουμε και καλές.

— Έκτός άν ο Θεός κι' ή Τύχη έκαναν να χάνουνται μόνο καλές, είπε ή Κυρά-Μάρθα.

— Κι' αυτό δεν αποκλείεται, είπα εγώ. Όστόσο σήμερα θα πάμε στα σίγουρα. Κατά τή συνηθισμένη μας μέθοδο, έχομε τις άπαντήσεις σε σωρούς, βάζοντας μαζί όσες έχουν τήν ίδια παροιμία. Είναι από πέντε, από δέκα, και τó πολύ από δεκαπέντε. Θα σάς μιλώ για μιά, δυό, τρείς, τις καλύτερες. Θάναφέρω ακόμα κι' όσες όπωσδήποτε αξίζουν. Και για τις άλλες...

— Τί θα πῇ μόνο; ρώτησε ή Κική.

— Είναι... σανσκριτική λέξη που σημαίνει σιωπή. Λοιπόν, σύμφωνοι;

— Μάλιστα.

— Κι' άρχίζω από τὰ φασόλια. Είναι, βλέπετε, άρεστά...

— Τί έννοεις φασόλια; ρώτησε ή κ. Διάπλασις. Τήν παροιμία «φασούλι στο φασούλι»;

— Όχι! Αυτή μόνο ή Μαίμουδιτσα τήν προτιμά, που πλέκει και τó εγκώμιο τῆς οίκονομίας. «Ένα φασουλάκι μόνο του, λέει, δεν είναι τίποτα· μαζεμένα όμως πολλά, κάνουν ένα σακκούλι, που είναι κάτι». Και θυμίζει τó μερμήγκι και τόν τζίτζικα του μύθου...

— Μά ή παροιμία αυτή προτρέπει μάλλον στην άποταμίευση, είπε ή Άγάπη. Άς είναι, κι' ή οίκονομία τó ίδιο είναι άπάνω-κάτω· αλλά για τήν άκρίβεια.

— Ποιά άκρίβεια; των φασολιών; γέλασε ή Κική.

— Ήσυχία! φώναξε ή κ. Διάπλασις. Έξακολούθησε, Άνανία. Ποιά είναι τάλλα φασόλια αυτού του σωρού;

— Τά δικά μου! Άν θυμάστε, έγραφα κάποτε στα «Νέα

και Περίεργα» πως τὰ φασόλια φέρνουν έμπνευση. Όλα λοιπόν αυτά τὰ παιδιά λένε πως, για να έμπνευσθούν και νάπαντήσουν στην «Κυριακή», άγόρασαν, μαγείρεψαν κι' έφαγαν φασόλια.

— Καλή χώνεψη!

— Ο Άσπρος Γέρος, όμως άν και πήγε μόνος του στο μανάβη και πήρε μισή δόξα φασολάκια, και μόνος του τὰ μαγείρεψε στο πλυσταριό, τὰ χώνεψε χωρίς να έμπνευσθῇ. Γάβαλε τότε μαζί μου πως έγραψα ψέμματα—μὰ τὰ φασόλια είναι πολλών ειδών· με ρώτησε ποιά έμπνέουν;—κι' έψαξε σ' ένα παλιό βιβλίο με Μύθους του Αισώπου. Έκει, στα έπιμύθια, βρήκε και μιά παροιμία που τού άρεσε πολύ. Είναι αυτή που κανέναν άλλον δεν μās γράφει: «Κάλλιο λάχανα με γλύκα, παρά ζάχαρη με πίκρα». Με τή διαφορά πως δεν σημαίνει άκριβώς αυτό που λέει ο Άσπρος Γέρος—πάλι ή άκρίβεια, άλλ' άφού ζούμε «στης άκρίβειας τόν καιρό»;—παρ' άπλούστατα, πως άμα είναι κανέναν χαρούμενος γλυκαμένος, τρώει μ' ευχαρίστηση και τὰ λάχανα, ένῶ άμα είναι λυπημένος, πικραμένος, κι' ή ζάχαρη του φαίνεται πικρή.

— Δεν τó παραδέχομαι! φώναξε ή Φιφή, που είναι λιχουδίτσα. Έγώ, και λυπημένη όταν είμαι, άμα τρώω ζάχαρη, γλυκαίνουμαι. Πικρή ζάχαρη που άκούστηκε; έκτός όταν είναι καμμένη, όπως συμβαίνει κάποτε στην κρέμα-καρμελέ.

— Πάψε, Φιφή! άν άρχίσουμε τώρα να θυμούμαστε τὰ γλυκά, δε θάχουμε τó νοῦ μας στην «Κυριακή».

— Να τώρα ή Άττέ-Ίράμ. Κι' αυτή ζήτησε φασολάκια, αλλά ή μαμμά της της είπε πως παραμέστωσαν πιά και δεν τρώγονται. Ήταν άπελπισμένη, κι' όμως έφτασε που μελέτησε (δηλαδή άνεφερε) τὰ φασολάκια, για να της έρθῃ μιά έμπνευση και να θυμηθῇ «τῇν έξοχη και παραστατική» παροιμία που λέει: «Βόηθα με να σε βοηθώ, νάνεβούμε τó γκρεμό». Και τήν έξηγεί: «Οί άνθρωποι, για να νικούν τις δυσκολίες τῆς ζωῆς, πρέπει νάλληλοβοηθούνται». Άλλά από που προήλθε ή παροιμία; Άν ή Άττέ-Ίράμ έτρωγε φασολάκια, θα μās έλεγε... και τὰ όνόματα ακόμα των όρειβατών που τήν πρωτοείπαν· άλλ' άφού παραμέστωσαν...

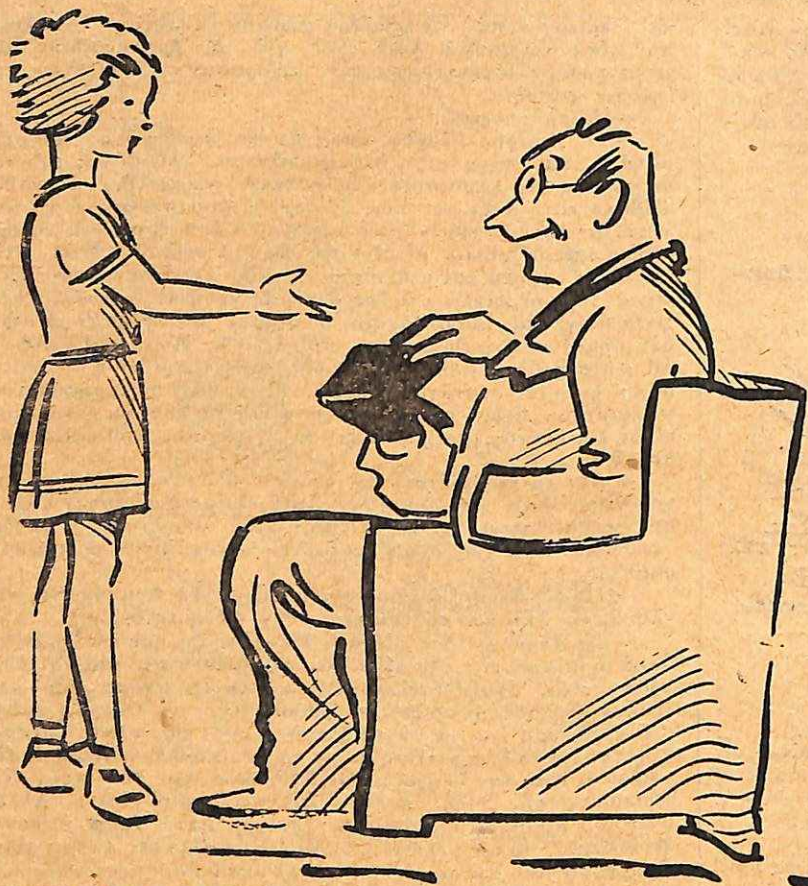
— Μπά! έκαμε ή Κυρά-Μάρθα· να στομάχιζε τó κορίτσι; τὰ όνόματα αυτά άς μην τὰ μάθουμε ποτέ!

— Έδώ άνοίγω μιά παρένθεση: Κι' άλλος, χωρίς να μελετήσῃ φασολάκια, προτιμά τήν ίδια παροιμία, ο Φιλή-

«... τί σπαράχνεις; Άν είσαι και παπός...»

μων· αλλά τή λέει κάπως αλλοιώτικα: «Βάστα με να σε βαστώ, ν' άνεβούμε στο βουνό». Κι' έξηγεί πως τó «βουνό» σημαίνει τήν τρικυμία τῆς ζωῆς, και τó «βάστα με να σε βαστώ» τήν αλληλοβοήθεια. Κλείνω τήν παρένθεση και γυρίζω στο σωρό των φασολιών μου. Άλλα δέκα παιδιά τάναφέρουν με τó ίδιο πνεῦμα. Άλλά έπειδή τó καθενα

«Θεϊς, δώστε μου τώρα τὸ πενήνταρικο. Κάλιο πέντε καὶ στὸ χέρι...»

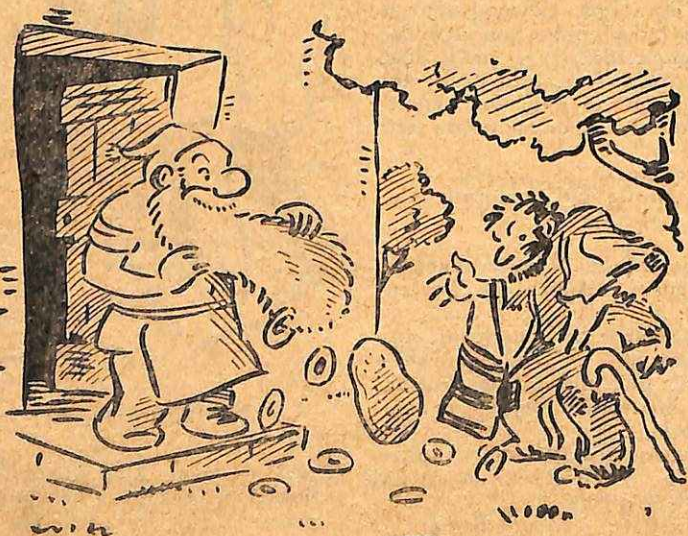
προτιμᾷ μιὰ παροιμία πού τὴν προτιμοῦν καὶ πολλοὶ ἄλλοι —χωρὶς φασόλια— τοποθετῶ αὐτὲς τὶς ἀπαντήσεις στοὺς οἰκείους σωροὺς γιὰ νὰ τὶς ἴδουμε ἐν καιρῷ, καὶ προχωρῶ.

Σταμάτησα λίγο γιὰ νὰ κάμω τὴ μανούβρα πού εἶπα, κι' ἐξακολουθῶ :

Ὁ Σίφωνας προτιμᾷ τὴν παροιμία «ὅπου λαλοῦν πολλὰ κοκόρια ἀργεὶ νὰ ξεμερώσῃ». Καὶ διηγείται πὼς ἡ ἔμπνευσή τοῦ ἦρθε μιὰ νύχτα πού ἀκούγε πολλὰ λαλήματα πετεινῶν, ἐνῶ τὰ ξεμερώματα ἦταν μακριὰ. Γιὰ τὴν ἀκριβεία ὁμιῶς παρατηρῶ, πὼς ἡ παροιμία αὕτη δὲν λέει τίποτα πραγματικό. Ὅσα κοκόρια κι' ἂν λαλήσουν, τὴν ἴδια ὥρα ξεμερώνει, οὔτε ἀργότερα, οὔτε νωρίτερα. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ὁ λαὸς θέλησε νὰ πῇ πὼς ὅπου μιλοῦν κι' ἀνακατεύονται πολλοὶ, ἡ δουλειὰ ἀργεὶ νὰ τελειώσῃ, ὅπως καμμιὰ φορὰ κι' ἡ «Κυριακή» μας. Γι' αὐτὸ παρακαλῶ τὶς ἀδελφές μου νὰ μὴ διακόπτουν. Τὴν ἴδια παροιμία προτιμοῦν ὁ Ρεπόρτερ μὲ καλὴ διατύπωση, κι' ἄλλοι πέντε ἀκόμα πού δὲν λένε τίποτα ξεχωριστό. Κι' ἐρχομαι στὸ σωρὸ τῆς πολὺ εὐνόητης παροιμίας «Ὅπως σπείρεις θὰ θερίσῃς». Ὁ Δεῦκος Θρ. Αὐτόνομος, πού εἶναι Κύριος, τὴ λέει κυριώτικα : «Ὅ, τι σπείρεις ἐννὰ θερίσῃς». Καὶ τελειώνει ἐτσι : «Καὶ τώρα, ἀπ' ὅσα ἐσπείρα σ' αὐτὸ τὸ γράμμα, ἀνάλογα θὰ θερίσω ἀπὸ σὰς».

—Κανέναν ἔπαινο, ἔ ;

—Δὲν ξέρω, Κική, θὰ ἴδουμε. Καὶ τὸ *Κῦμα τοῦ Ἰονίου* ἔχει μιὰ καλὴ ἐξήγηση. Οἱ ἄλλοι οὐτὼ λένε κοινά. Κι' ἐρχομαι σ' ἓνα ἀρχεῖο μεγάλο σωρὸ πού ἔχει τὴν πασίγνωστη παροιμία «Κάνε τὸ καλὸ καὶ ῥίχ' το στὸ γιालό».

«Ἄν τινάξῃ ὁ μυλωνὰς τὰ γένεια του...»

Ὅλοι τὴν ἐξηγοῦν σωστά. Ἐννοεῖ νὰ κάνουμε τὸ καλὸ χωρὶς νὰ ζητοῦμε οὔτε ἐγκώμια οὔτε ἀναπόδοση : τὸ καλὸ γιὰ τὸ καλὸ. Ὁ Σείριος ὁμως διηγείται καὶ τὴν προέλευσή της, ὅπως τὴν ἀκούσε ἀπὸ ἓναν παππού. Κάποτε, ἓνας γέρος πού ἔκανε πολλὰ καλὰ στὴ ζωὴ του, τὰ ἔγραφε σ' ἓνα κατάστιχο, νὰ τὰ διαβάσουν οἱ ἄνθρωποι ὅταν θὰ πέθαινε καὶ νὰ τὸν συχωρᾶνε. Ἐνὰς φίλος του τὸν ἔπεισε πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν σωστό, γιατί τὸ καλὸ πρέπει νὰ τὸ κάνουμε χροιά, νὰ μὴν τὸ ἔξερη παρὰ μόνο ὁ Θεός. Ὁ γέρος τότε πέταξε τὸ κατάστιχό του στὴ θάλασσα (τὸ ἔριξε στὸ γιालό), κι' ἀπ' αὐτὸ βγήκε ἡ παροιμία. Ὁ Στέφανος τῆς Δόξης δὲν μᾶς λέει τὴν προέλευσή της, μᾶς ἐξηγεῖ ὁμως εὐχλωττα κι' ὠραία τὴν «ὕψηλὴ τῆς σημασίας» (κρίμα πού ἡ ἀπάντησή του εἶναι πολὺ ἐκτενὴς γιὰ νὰ σὰς τὴ διαβάσω). Ἐπίσης τὸ *Νυχτοτεγάουδο* πού βασανίστηκε πολὺ ὡς νὰ διαλέξῃ παροιμία—ὅπως ἄλλωστε πολλοὶ ἄλλοι, γιατί αὐτὸ τὸ προοίμιο εἶναι κοινότατο στὶς ἀπαντήσεις—τὸ *Δουλοῦδι τῶν Ἀλπεων*, ἡ *Δυγερὴ* κι' ὁ *Ἀκρίτας*, μὲ πολὺ καλογραμμένες ἀπαντήσεις. Οἱ ἄλλοι τοῦ σωροῦ, καμμιὰ δωδεκαριά, θυμίζουν τὸ «γκουάρ-ντα ἔ πάσσα» τοῦ Ντάντε («κοίταξε καὶ πέρα»).

—Πάσσα λοιπὸν παρακάτω !

—Δυὸ-τρεῖς μόνο προτιμοῦν τὴν παροιμία «Ἄν εἶσαι καὶ παπᾶς, μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς». Ὁ πιὸ ἐνδιαφέρων εἶναι τὸ *Φαλαγγιτάκι*. Κάποτε, διηγείται, πού εἶχε πᾶει στὸ ταμεῖο ἐνὸς θεάτρου γιὰ νὰ βγάλῃ εισιτήριο, ἦταν πολὺ κόσμος κι' ἀρχισε νὰ σπρώχνῃ γιὰ νὰ πᾶει μπροστά. Μὲ ἄλλους λόγους ἤθελε νὰ καταπατήσῃ τὴ σειρά τῶν ἄλλων. Τότε κάποιος τοῦ εἶπε : «Ἐ! τί σπρώχνεις ; ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς, κτλ...». Κι' ἐξακολουθεῖ : «Φαίνεται πὼς κανένας παπᾶς, ἀγενὴς σὰν καὶ μένα, ἐσπρωχνε γιὰ νὰ ῥᾶθῃ ἡ ἀράδα του πρῶτοτερα, κάποιος τοῦ τὸ εἶπε αὐτό, κι' ὅπὸ τότε ἔμεινε παροιμία. Ἐγὼ ὁμως τὴν προτιμῶ ἀπ' ὅλες, ὅχι μόνο γιατί εἶναι ἡ πιὸ γουστόζικη, παρὰ καὶ γιατί μοῦ ἔτυχε ὡς περιστατικὸ στὴ ζωὴ μου».

—Καὶ βέβαια εἶπε ἡ κ. Διάπλασις, τὸ *Φαλαγγιτάκι* θὰ ἔπαινε ἀπὸ τότε νὰ εἶναι ἀγενὴς καὶ νὰ σπρώχνῃ τὸν κόσμο.

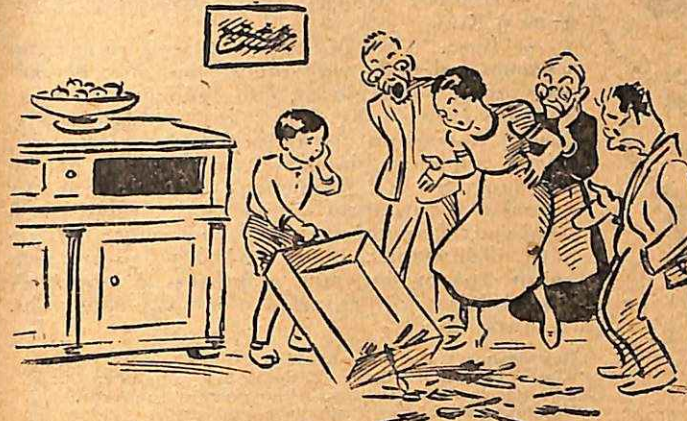
—Μὰ κι' ἡ *Δυγὴ* ὠφελήθηκε πολὺ ἀπὸ μιὰ παροιμία. Εἶναι αὕτη : «ἀπὸ πῆτα πού δὲν τρώῃς μὴ σὲ νοιάζει κι' ἂν καῖ», πού μοιάζει, λέει, μὲ τὴν ἄλλη «ἐκεῖ πού δὲν σε σπέρνουν μὴ φυτρώνῃς», κι' εἶναι προπάντων γιὰ τοὺς περὶεργούς. Κι' ἡ *Δυγὴ* τελειώνει ἐτσι : «Δὲν ξέρω ἂν ἡ ἀπάντησή μου θὰ βραβευθῇ, ἀλλὰ πάντως, ἂν δημοσιευθῇ, θὰ χρησιμεύσῃ σὲ κανένα Διαπλαστικόπουλο πού νὰ μὴν ἔξερη τὴν παροιμία ὅπως θὰ χρησιμεύσουν καὶ σὲ μένα μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις πού θὰ διαβάσω στὴν Πάσχα-Τετάρτη Κυριακή».

—Σωστό, εἶπε ἡ κ. Διάπλασις. Μιὰ φορὰ κάναμε «Κυριακή» μὲ τὴν ἴδια ἐρώτηση. Λοιπὸν πολλὰ παιδιὰ μοῦ ἔγραψαν, πὼς οἱ μόνες παροιμίες πού ἔχουν εἶναι ἀπὸ τὴν «Κυριακή» ἐκείνη.

—Κι' ἡ *Δευκὴ Καμέλια* διαλέγει μιὰ παροιμία πολὺ διδακτικὴ γιὰ τοὺς τεμπέληδες : «Ὁ Μανώλης μὲ τὰ λόγια—χτίζει ἀνώγρια καὶ κατώγια». Κι' ἀφοῦ μᾶς διηγείται τὴν προέλευσή της, ἀπὸ κάποιον Μανώλη «πού ἔκανε ὀνειρα καὶ σχέδια σὸν καφενέ, ἀφίνοντας ἄσκατο τὸ ἀμπέλι του, ἐπιλέγει : «Οἱ ἀνόητοι λένε τί θὰ κάνουν, ἐγὼ οἱ γνωστικοὶ ἀφίνουν τὰ ἔργα νὰ μιλοῦν μόνο τους. Δὲν χρειάζεται, πιστεύω, ἄλλη ἀνάπτυξη».

—Μὰ εἶναι τάχα κανόνας γενικός ; εἶπε ἡ Ἀγάπη. Δὲν ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις πού πρέπει νὰ λὴ κανένας τί θὰ κάμῃ, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνόητος ;

—Ὅταν μπορῇ κι' εἶναι βέβαιος πὼς θὰ τὸ κάμῃ. Τὴν ἴδια παροιμία ἔχουν κι' ἄλλοι πέντε. Ἀλλὰ λένε τὰ ἴδια μὲ τὴν *Δευκὴ Καμέλια*, πού αὕτη τὰ λέει καλύτερα. Κι' ἐρχομαι στὸν Ἀδολφὸ πού εἶναι μόνος του. Αὐτὸς προτιμᾷ τὴν ὠραία πράγματι παροιμία «Ποῦ πούλᾳν ἀδέφφια, ν' ἀγοράσω» ; (κι' ἐστὶν εἶναι ἡ σωστή, ὅχι ὅπως τὴ λέει ἡ μητέρα του, ὅταν τὸν βλέπῃ μὲ τὸν ἀδερφό του, νὰ κάθονται καὶ νὰ μιλοῦν ἥσυχα ἢ νὰ παίζουν ἀγαπημένα). Κι' ἐξηγεῖ : «Ἡ παροιμία αὕτη ἐξυμνεῖ τὴν ὑπέροχη ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ μακαρίζει τὰ μονιασμένα ἀδελφία κτλ...».

«Ἐτρεξαν ὅλοι καὶ τὸν εἶδαν μὲ τὸ ἀδελφὸ σωτάρη στο χέρι, σκυφτὸ καὶ ντροπισμένον»

—Δὲν εἶναι μόνο αὐτό, εἶπε ἡ κ. Διάπλασις. Ἡ παροιμία θέλει νὰ πῇ προπάντων πόσο σπάνιο, πολύτιμο καὶ δυσέρετο πρᾶγμα εἶναι ὁ καλὸς ἀδελφός, πού ὅταν δὲν τὸν ἔχῃς, δὲν μπορεῖς νὰ τὸν βρῇς πούθενά, ὅσο κι' ἂν τὸν ἀκριβοπληρώσῃς, γιατί πούθενά «δὲν πούλᾳν ἀδέφφια». Παρακάτω !

—Μὰ κι' ὁ *Συριανὸς* παρεξηγεῖ τὴν παροιμία του «ἡ φτήνια τρώει τὸν παρὰ». Θέλει νὰ πῇ ἀπλούστατα πὼς τὸ φτηνὸ πράγμα τὸ παίρνει κανεὶς καὶ χωρὶς νὰ τὴν μεγάλη ἀνάγκη, κι' ὅχι πὼς ὅταν τὸ ἴδιο πράγμα τὸ βρίσκῃς ἄλλου φτηνότερα κι' ἄλλου ἀκριβότερα, τὸ παίρνει γιὰ οἰκονομία ἀπὸ τὸ φτηνότερο μαγαζί. Τὸ ἐναντίο διὰ ἀδελφὴ ἀπὸ τὴν οἰκονομία : ἡ φτήνια μᾶς κάνει νὰ σπαταλοῦμε καὶ γιὰ περὶτὰ, γι' αὐτὸ τρώει τὸν παρὰ μας.

—Ἀλήθεια, εἶπε ἡ Κική. Ἐγὼ μὲ μέρη εἶδα σὲ μιὰ βιτρίνα ἓνα ὠραῖο κολλίε. Ἐνόμισα πὼς θά'χῃ τοῦλάχιστο ἑκατὸ δραχμές. Ρωτῶ : μόνο εἰκοσι ! Τί τοῦ πληρώνεις ; εἶπα τὴν πᾶστα ; τὸ μέταλλο ; τὴν ἐργασία ;. Καὶ τὸ ἀγόρασά μὲ τὸ μόνο εἰκοσάρη πού εἶχα στὴν τσέπη μου, ἐνῶ κολλίε εἶχα ἄλλα δυό : ἓνα στὸ λαϊμό μου κι' ἓνα στὸ σωτάρη μου.

—Καὶ τὸ *Ναυτάκι* ἐπίσης παρεξηγεῖ τὴν παροιμία του : «ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει». Συναντήθηκαν, λέει, δυὸ ἐχθροί : ὁ ἓνας ἔβρισε, κι' ὁ ἄλλος ἐκτύπησε τὸν ὕβριστὴ μὲ τὸ μαστοῦνι του καὶ τοῦ ἔσπασε τὴν ὀμωπλάτη. Τὸ *Ναυτάκι* ἐννοεῖ πὼς ἡ γλῶσσα τοῦ πρώτου ἔκαμε τὸν δεύτερο νὰ τοῦ σπάσῃ ἓνα κόκκαλο ἐνῶ ἡ παροιμία θέλει νὰ πῇ πὼς ἡ γλῶσσα, ἡ κακὴ γλῶσσα, τσακίζει. Καὶ δὲν εἶναι ἀλήθεια ; ἓνας κακὸς λόγος, μιὰ βροσιά, μιὰ παρατήρηση πολλὲς φορὲς δὲν χτυπᾷ σὰ μαστοῦνι, σὰ μπάτσος ;

—Ὁ, ναί ! εἶπε ἡ Ἑλπίς. Στὸ σχολεῖο, προτιμοῦσα μπάτσος ἀπὸ μιὰ αὐστηρὴ παρατήρηση τῆς κυρίας.

—Ἡ *Μυρτὴ* εἶναι πολὺ νόστιμη. Μιὰ μέρα ὁ θεῖος τῆς τῆς εἶπε : «Αὐριο φεύγω. Τί θέλεις, νὰ σοῦ δώσω, ἓνα πενήνταρικο τώρα, ἢ δυὸ ἑκατοστάρικα ἅμα γυρίσω» ;—Δυὸ ἑκατοστάρικα ἅμα γυρίσεις ; τοῦ ἀπαντᾷ ἀμέσως. Ἀλλὰ τόσα πράγματα ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα—καὶ πᾶστα νὰ φάῃ, καὶ ζητιᾶνο νὰ ἐλεῇ—πού δὲν ἀναβάλλονταν, ὥστε γύρισε στὸ θεῖο της καὶ τοῦ εἶπε : «Θεῖε, ἀλλάξα γνώμη : δώσε μου τώρα τὸ πενήνταρικο». Κι' ἐστὶ ἀναγνώρισε τὴν ἀλήθεια τῆς παροιμίας. «Κάλιο πέντε καὶ στὸ χέρι, παρὰ δέκα καὶ καρτέρι». Μὰ καὶ τὸ *Κεφαλλονίτικο Ἐλατό* μᾶς διηγείται μιὰ ἱστορία. Κάποτε ἀνέβαινε μὲ κόπο ἓνα βουνό, γιὰ νὰπολαύσῃ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ τῆ θῆα πού τοῦ εἶχαν πει πὼς εἶναι ἔσοχη. Τὸν εἶδε στὸ δρόμο πού ἀγωνιζόταν ἓνας τοπαῖνος καὶ τοῦ εἶπε : «Ἐ, ἂν δὲν κουράσῃς γόνατα, καρδιά δὲν θεραπεύεις». Νὰ μιὰ σοφὴ παροιμία. Κι' ἐπιλέγει : «Κατέβηκα ἀπ' τὸ βουνό, ἀλλὰ πραγματικά δὲν ἔπαυα

νάνεβαίνο. Καὶ θάνεβαίνο πάντα τὸν ἀνήφορο τῆς ζωῆς, ὅπου πρέπει νὰ κουρασθῶ γιὰ νὰ νικήσω. Σ' αὐτόν, γιὰ πόδια ἔχω τὸ μυαλό μου, καὶ γι' ἀγκάθια τὶς δυσκολίες».

—Ὁραὶ τὰ λέει, εἶπε ἡ Ἀγάπη. Κι' ἀντίθετα ἀπὸ μερικοὺς, πού τὸ μυαλό τους τὸ ἔχουν... σὰ πόδια τους.

—Τὸ *Μαγεμένο Ρόδο*, στὸ σχολεῖο, εἶχε βγάλει ὄνομα γι' ἀτακτη. Μιὰ μέρα γινόταν κάποια ἀτάξια κι' ὁ καθηγητῆς, πού τὴν εἶχε στὸ μάτι, φώναξε : «Πάλι τὸ *Μαγεμένο Ρόδο* θορυβεῖ ;»—Μὰ τὸ *Μ. Ρ.* ἀπουσιάζει ! τοῦ λένε τᾶλλα κορίτσια.—«Ἄ, τότε δὲν γίνεται θόρυβος» λέει γελώντας ὁ καθηγητῆς. Τὴν ἄλλη μέρα πού πῆγε, οἱ συμμαθητρίδες τῆς τῆς τὰ εἶπαν καὶ μιὰ ἐπρόσθεσε «κάλιο νὰ σοῦ βγῇ τὸ μάτι παρὰ τὸνομα». Τὸ *Μ. Ρόδο* ἐπιλέγει : «Σοφὴ παροιμία ! Πραγματικῶς, κι' ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ βγῇ τὸ μάτι παρὰ τὸνομα πὼς εἶμαι ἀτακτη. Τί λέτε καὶ σεις ;»

—Ἄ, ὅχι ! εἶπε ἡ Κυρὰ Μάρθα. Τὸ μάτι, θεὸς φυλάξῃ ἂν βγῇ, δὲν ξαναπαίνει παρὰ ψεύτικο, ἐνῶ τὸνομα εὐκόλα μπορεῖ νὰ... ξαναμπῇ. Ἡ παροιμία αὕτη εἶναι ὑπερβολική. Ἀλλὰ ἡ ὑπερβολὴ δείχνει ζωηρότερα πόσο κακὸ κι' ἀσύμφορο εἶναι τὸ κακὸ ὄνομα.

—Τέσσαρις προτιμοῦν τὴν παροιμία «ὁ καλὸς καραβοκῦρς στὴ φουρτούνα φαίνεται». Ἡ *Βασίλισσα Νεφερίτι* τὴν ἐξηγεῖ καλύτερα ἀπ' ὅλους. «Ὅπως συμβαίνει συχνά—λέει—θὰ βγῇ ἀπὸ καράβι καὶ σιγά-σιγά πῆρε μεταφορικὴ σημασία : φουρτούνα εἶναι ἡ δύσκολη περίσταση, καὶ καραβοκῦρς ὁ ἄνθρωπος πού ἔξερει νὰ τὰ βγάλῃ πέρα». Αὐτὸ εἶναι κι' ὅχι ἐκεῖνο πού νομίζει τὸ *Ἀνυπότακτο Ναυτάκι*, δηλαδὴ πὼς πρωτοσιπώθηκε «γιὰ κανέναν ἄνθρωπο πού κατῶρθωσε νὰ βγῇ νικητὴς σὲ μιὰ πολὺ δύσκολη περίσταση τῆς ζωῆς του».

—Βεβαίωτατα !

—Ἀλλὰ τὸ παράξενο εἶναι πὼς ἐδῶ πέφτει ἔξω ἓνας πολὺ καλὸς καραβοκῦρς : τὸ *Δαξασμένο Ἀκρωτήρι*. Παίρνει τὴν παροιμία ταυτοσημῇ μὲ τὴν ἄλλη πού λέει «στὶς συμφορὲς δοκιμάζουμε τοὺς φίλους» καὶ τὴ θυμάται ὅταν ἓνας φίλος του, πού τὸν ἐνόμιζε εὐλαβικὴν χωρὶς νὰ τὸν ἔχῃ δοκιμάσει, τοῦ φέρθηκε δόλια σὲ μιὰ περίσταση.

—Ἀσχετο βέβαια, εἶπε ἡ κ. Διάπλασις ; ἡ διήγησή ὁμως τοῦ *Δ. Α.* θὰ εἶναι ὠραία...

—Ἄ, ναί ! Θέλετε νὰ σὰς τὴ διαβάσω ;

—Δὲν ἔχουμε καιρὸ, βλέπω ἀκόμα πολλὲς ἀπαντήσεις...

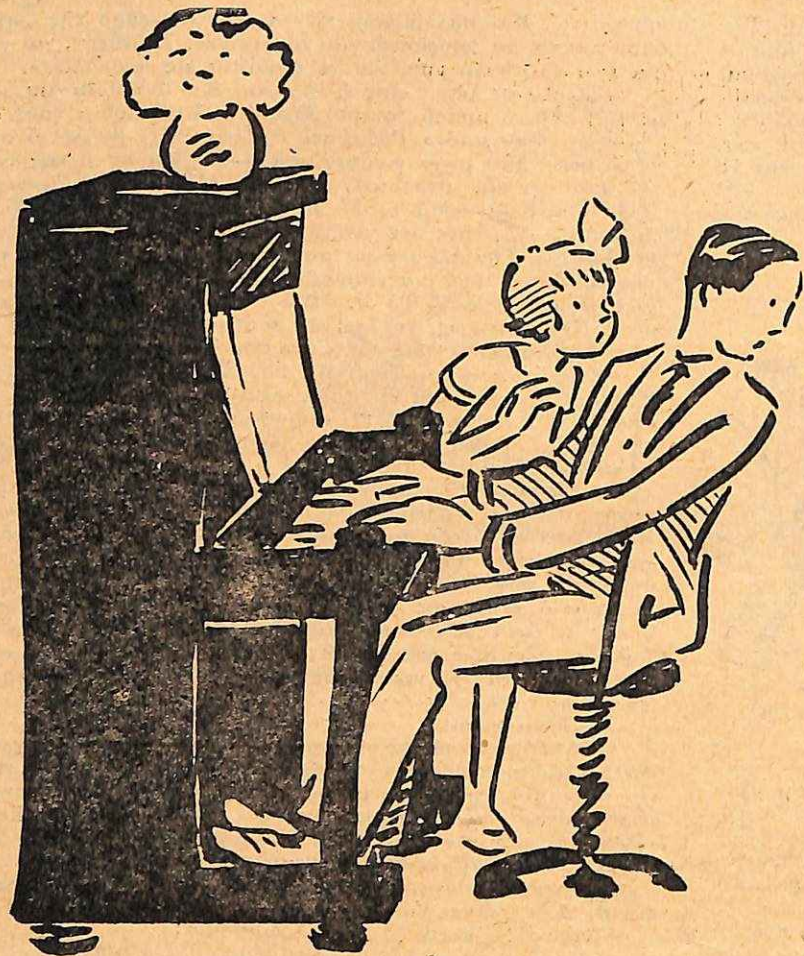
—Τότε προχωρῶ. Τὸ *Ἀσπρο Κουνελάκι* ἀγαπᾷ τὴν παροιμία «ἂν τινάξῃ ὁ μυλωνὰς τὰ γένεια του, πέφτουν πῆτες καὶ κολουρία, καὶ τοῦτο γιατί ἀγαπᾷ πολὺ τὶς ὠραῖες πῆτες πού φτάνει ἡ γιγιά της καὶ τὰ πασχαλινὰ κολουρία. Ἀλλὰ πὼς ἔγινε ἡ παροιμία ; Τὸ *Α. Κ.* φαντάζεται πὼς πῆγε κάποτε ἓνας φτωχὸς στὸ μύλο, νὰ γυρῇ πού μύλωνι νὰ λίγο ἀλεύρι : αὐτὸς, ταγγύνοντας, τοῦ εἶπε πὼς δὲν ἔχει κι' ὁ φτωχὸς φώναξε : «Ἄμ καὶ τὰ γένεια σου, καίμμενε, νὰ, τινάξῃς, θὰ πέσῃ ὅσο ἀλεύρι μοῦ φτάνει». Πραγματικῶς,

«Ἡ Τσαγγαροδευτέρα ἡ τὰ δυνῆρα μπαλωσάνια»

ὁ μυλωνὰς εἰτίναξε τὰ γένεια του, πού ἦταν μακριὰ, κι' ὅχι... σὰν τὰ δικὰ μου, κι' ἔπεσε μπροστὰ στὸ φτωχὸ τόσο ἀλεύρι, πού τοῦ ἔφτανε νὰ κάμῃ καὶ πῆτες καὶ κολουρία. «Καὶ βέβαια, ὅποιος ἔχει πολλὰ, ὅσο λίγα κι' ἂν δώσῃ, πάντα θὰ εἶναι ἀρετὰ γιὰ τὸ φτωχὸ πού δὲν ἔχει τίποτα».

—Ἡ μάλλον, συμπλήρωσε ἡ κ. Διάπλασις, ὅποιος ἔχει πολλὰ, μπορεῖ νὰ δώσῃ ἀρετὰ χωρὶς νὰ τοῦ ἀποφανοῦν, χωρὶς νὰ στερηθῇ τίποτα αὐτός, ὅπως ὁ μυλωνὰς πού κολυπάει στάλερυ—στὸ χρυσάφι—σὰ νὰ λέγαμε—ἂν τινάξῃ ἀπλῶς τὰ γένεια του.

—“Όσα δὲν φτάνει ἡ ἀλεπού τὰ κάνει κρεμαστάρια!”

“Έκαμα μικρὴ διακοπὴ γιὰ νάναπνεύσω κι’ ἐξακολούθησα: —Ακολουθοῦν καμμιά δεκαριά πού προτιμοῦν τὴν παροιμία «ὅποιος ἔχει πολὺ πιπὲρι βάζει καὶ στὰ λάχανα». Ἀλλὰ μόνο ἡ ἀπάντησή τοῦ *Πέρη Δήλου* ἔχει κάτι τὸ ἰδιαίτερο, πού ἀναφέρει πῶς μιὰ φορὰ τὸ πιπὲρι ἦταν τόσο πολύτιμο, ὥστε κάποιος ἀρσενικός βασιλιάς, μαζί με διάφορα βασιλικά δῶρα, ἔστειλε στὸν Κάρολο τῆς Γερμανίας κι’ ἕνα σακκούλι πιπὲρι. —“Ἄλλοι τόσοι ἐπίσης προτιμοῦν τὴν παροιμία «ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη μάγαπᾷ καὶ τὸ νοικοκύρη». Μὰ πάλι μιὰ μόνο ἀπάντησή ξεχωρίζει, τοῦ *Ἀλεξανδρινού*. Πῆγε, λέει, μιὰ μέρα νὰ κλέψῃ γλυκὸ ἀπ’ τὸ μπουφέ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν κλειδωμένος, σκέφθηκε νὰ βγάλῃ ἕνα συρτάρι καὶ νὰ περάσῃ τὸ χέρι του στὸ ντουλαπάκι. Δυστυχῶς, τὸ συρτάρι ἐκεῖνο ἦταν γεμάτο κουτάλια καὶ μαχαροπήρουνα. Ποῦ νὰ σηκώσῃ τόσο βάρος ἕνα παιδί ἐννιά χρονῶν! Καὶ μπράμ! πᾶρ’τα ὅλα κάτω. Στὸ φοβερό κρότο ἔτρεξαν ὅλοι κι’ εἶδαν τὸ μικρό μας φίλο, μετὰ τὸ ἀδικο συρτάρι στὸ χέρι, σκυφτό καὶ ντροπιασμένο. Τότε, πού λέτε, ἡ γιγιά εἶπε: «ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη κτλ.», κι’ ἀπὸ τότε, πού λέτε, ἡ παροιμία αὐτὴ καρφώθηκε, ἀξέχαστη, στὸ νοῦ τοῦ *Ἀλεξανδρινού*.”

—Γιατὶ εἶδε, εἰς βάρος του, καὶ πῶς εἶναι ἀληθινὴ, εἶπε ἡ Ἑλπίς.

—Ἀντιπαρέχομαι τὸ *Στέφανο Βαλαβάνη*.

—Γιατὶ; γιατί;

—Γιατὶ ἡ ἀπάντησή του εἶναι βέβαια ἔξυπνη, ὁ φιλόσοφος μας ὅμως προτιμᾷ μιὰ παροιμία, ὅχι μόνο γιατί τοῦ φάνηκε ὡραία σὲ μιὰ περίσταση, ἀλλὰ γιατί ἔχει μέσα καὶ δυό... παλιόλογα. Ἀθῶα βέβαια, μὰ οὔτε ὁ *Σ. Β.* τὰ γράφει (βάζει ἀποσιωπητικά) οὔτε ἐγὼ τὰ λέω (γιατὶ ξέρω τὴν παροιμία). Καὶ περῶν στὴ *Μαρία Συγκλητική*, πού δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτὲ τὴν παροιμία «μεγάλωσ’ τὸ κοράκι, νὰ σοῦ βγάλῃ ὑστερὰ τὸ μάτι», γιατί τὴν ἀκουσε κάποτε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ στήθια μιᾶς πονεμένης μάνας, πού τὸ παιδί της τὴν εἶχε πολὺ κακομεταχειρισθῇ.

—Θεὸς φυλάξοι! σταυροκοπήθηκε ἐδῶ ἡ Κυρὰ-Μάρθα!

παιδί κακομεταχειρίσθηκε μάννα; Φοβερό, φορικό!

—Ἡ *Γέλλω* φιλοσοφεῖ πάνω στὴν παροιμία «ὅποιος λείπει τὴν ἀλήθεια ἔχει τὸ Θεὸ βοηθεῖα». Ἀλλὰ τότε γιατί — διάβασε σ’ ἕνα διήγημα — ἕνα χωριατόπουλο πού ἦρθε στὴ χώρα κι’ ἔλεγε πάντα τὴν ἀλήθεια, ὅπως τὸ εἶχαν ὀρμηγέψει, διώχτηκε ἀπὸ παντοῦ κακὴν-κακῶς κι’ ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό του; Ἀδιόφορο! Ἡ *Γέλλω* τὴν προτιμᾷ ἀπ’ ὅλες τὶς ἐλληνικὲς παροιμίες, κι’ ἂς ἀπαντᾷ «ὄχι» (ψέμματα) ὅταν τὴ ρωτοῦν ἂν ἔφαγε τὸ γλυκὸ ἀπ’ τὸ βάζο...

—Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κάποια ἀντίφαση; ρώτησε ἡ *Κική*.

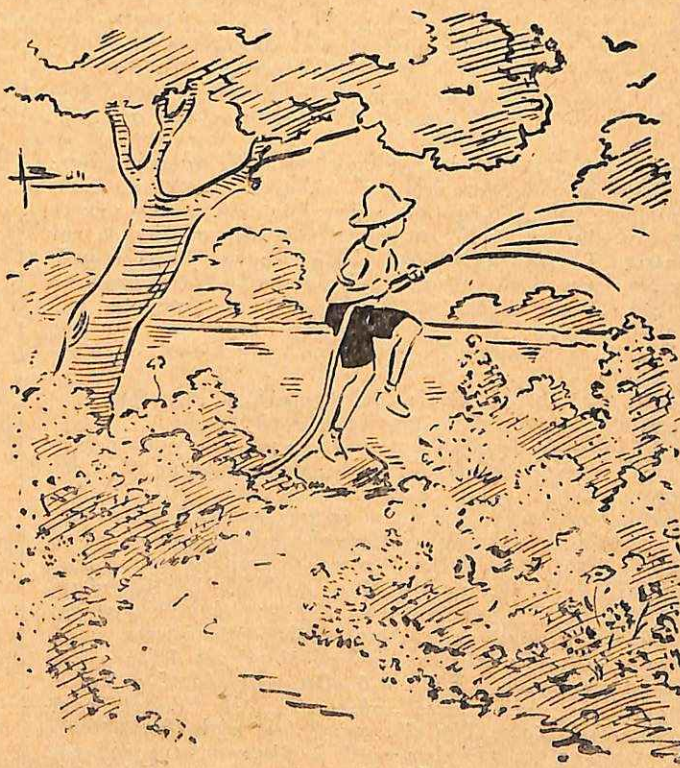
—Ἰσως. Ἀλλὰ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ φιλοσοφῶνται καὶ μεῖς, γιὰ νὰ ποδείξουμε πῶς δὲν λέγονται ὅλες οἱ ἀλήθειες, ὅπως θάκανε τὸ χωριατόπουλο ἐκεῖνο... Κι’ ἐρχομαι στὸν *Ἀπολλώνιο*, Σωστή λαογραφία ἡ ἀπάντησή του. Πῶ, πῶ, πόσες παροιμίες, ἀλληλένδετες, σχετικὲς μετὰ τὴ διήγησή του! Κι’ ἡ διήγησή του εἶναι γιὰ τὴν τεμπελιά ἢ φυγοπονία κάποιων τσαγγαράδων ἢ μπαλωματῆδων πού ἔμεινε παροιμιώδης, ἡ λεγόμενη «Τσαγγαροδευτέρα». Ἀλλὰ τὸ χαριτωμένο λαϊκὸ τραγουδάκι, πού παραθέτει ὁ *Ἀπολλώνιος*, ἀπλώνει τὴν τεμπελιά σ’ ὅλη τὴν ἐβδομάδα. Ἀκούστε το:

Ραφτάκια, μπαλωσάκια—Δευτέρα δευτερίζουν,
Τὴν Τρίτη σεργιανίζουν—Τετάρτη δὲν μποροῦν,
Τὴν Πέμπτη συλλογιούνται—Παρασκευή κοιμοῦνται,
Σάββατο μεσημέρι—νὰ πιάσουνε δουλειά,
Νὰ πάρουν τρεῖς γρόσια—νὰ τοὺς φανοῦν τρακόσια.
Τὶ νὰ τὰ πρωτοκάμουν—τὸ νοῦκι νὰ πληρώσουν;
Τὰ πλυτικά νὰ δώσουν;—τοὺς μένει κι’ ἕνα γρόσι.
Ἐβρίβα οἱ μπαλωσάκια—ἔβριβα λιμπερά!

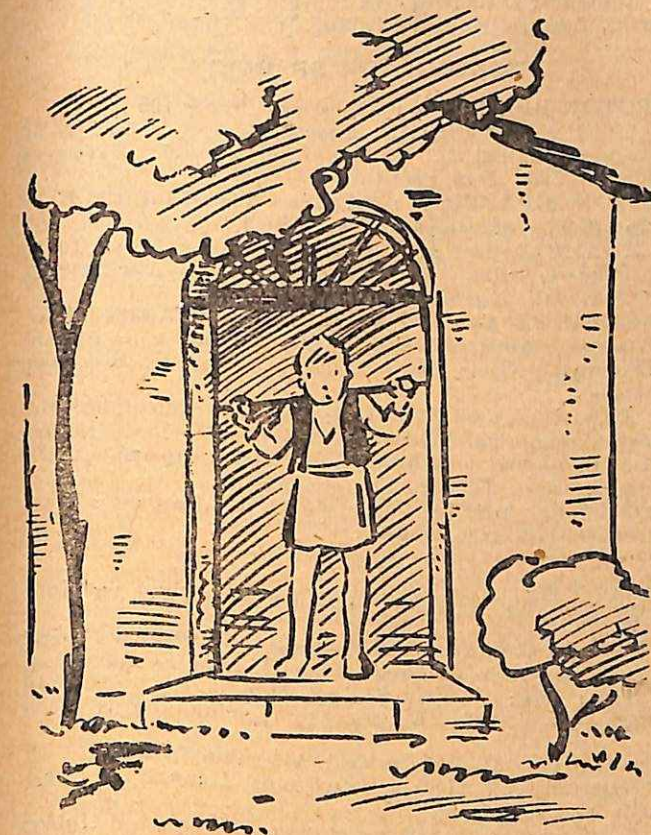
Καὶ λέει: «Μοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ παροιμία, γιατί εἶναι ἕνα τραγουδάκι περιπαιχτικὸ γιὰ τοὺς τεμπέληδες».

—Ἄλλο ὅμως τὸ τραγουδάκι, κι’ ἄλλο ἡ παροιμία, εἶπε ἡ *κ. Διάπλσις*. Μὰ εἶπες πῶς ὁ *Ἀπολλώνιος* ἀναφέρει καὶ παροιμίες.

—Ὦ, πολλές! καὶ πολὺ νόστιμες, κι’ ἄγνωστες. Π.χ. «οἱ ἐλλῆς μετὰ τὸ κουκούτσι βάζουν στὸν ἀνθρωπο παπούτσι», πού λέγεται γιὰ τοὺς ἐργατικούς. Ἀλλὰ προτιμᾷ τὸ τραγουδάκι. Ἡ *Παιχνιδάρα*, πάλι, σχολιάζει μιὰ παροιμία πού δὲν εἶναι λαϊκή: «Πολλοὶ τὴν δόξαν ἐμίσησαν, ἀλλὰ τὴν ἀβάνταν οὐδεὶς», παρωδία τῆς λογίας «πολλοὶ τὸν πλοῦτον

«Τὸν ξένο κῆπο πότιζες, νάνθη ὁ δικός πάντα»

«Ἐτσι πού κρατοῦσε τὴ γλίτσα, ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ...»

ἐμίσησαν», ὅπου τὸ *ἀβάντα*, κυριώτικo, σημαίνει «νὰ πληρῶνῃ ὁ ἄλλος καὶ σὺ νὰ τρώς».

—Ἐ, πάλι κάτι μάθαμε, εἶπε ἡ Κυρὰ-Μάρθα. Ἀβάντι λοιπόν!

—Ἄ! ἀλογοπαίγνιο; φώναξαν ὅλες οἱ ἀδελφές μου.

—Ἐνα μικρὸ, γέλασε ἡ Κυρὰ-Μάρθα τὸ μεγάλο μου θὰ τὸ κάμω στὸ τέλος.

—Κρύβουμε λοιπὸν τὴν ὀρεξή μας κι’ ἐξακολουθοῦμε. Ἐπίσης κι’ ὁ *Χαρ. Ἐφραιμίδης* προτιμᾷ μιὰ λογία παροιμία, ἡ μάλλον παρὰ γένημα, τὸ «ἐπιμελοῦ, κοπίλας ἐνόσω εἶσαι νέος». Ἀρα εἶναι ἔξω τοῦ θέματος. Καὶ πιάνω τὸ σωρὸ ἐκεῖνων πού προτιμοῦν τὴ γνησιώτατη καὶ ἐξυπνότατη λαϊκὴ «ὅσα δὲν φτάνει ἡ ἀλεπού τὰ κάνει κρεμαστάρια», πού βγήκε ἀπὸ τὸ γνωστὸ μῦθο τοῦ Αἰσώπου. Ἀλλὰ μόνο ἡ *Σπίθα* ἔχει μιὰ σχετικὴ διήγησή πού ἀξίζει: Τὴν παροιμία αὐτὴ τῆς τὴν ἔλεγε συχνά, πειραχτικά καὶ τραγουδιστά, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός της. Μιὰ μέρα ὅμως τὸν τσάκωσε κι’ αὐτὴ νὰ... τὴν ἐφαρμόξῃ. Ὁ κύριος ἔπαιξε πιάνο, κι’ ὅταν ὁ θεὸς του τοῦ ζήτησε νὰ παίξῃ κάποιο κομμάτι, εἶπε, ἐπειδὴ δὲν τὸ ἤξερε, πῶς δὲν ἦταν τόσο ὡραῖο. Τότε ἡ *Σπίθα* ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε στ’ αὐτὴ, πειραχτικά καὶ τραγουδιστά, ὅπως τῆς τῶλεγε κι’ ἐκεῖνος: «Όσα δὲν φτάνει ἡ ἀλεπού, τὰ κάνει κρεμαστάρια».

Ἐδῶ τὸ ἀκροατήριό γέλασε—κι’ ἦταν ἴσως τὸ δεύτερο ἢ τρίτο γέλιο πού ἔκοβε τὴν κρίση τῆς «Κυριακῆς».

—Αὐτοὶ ἐδῶ, καμμιά δεκαριά, προτιμοῦν τὴν παροιμία «κι’ οἱ Ἅγιοι φόβο (ἢ φοβέρα) θέλουνε». Εἶναι βέβαια ἀσεβής, ἀλλὰ τὴν ἐξαγνίζει ἡ προέλευσή της, πού τὴν κάνει ἀπλῶς ἀστεία. Ὅπως μᾶς διηγούνται τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς* κι’ ὁ *Πλοῖαρχος Νέμος*—οἱ ἄλλοι δὲν λένε τίποτα—ἕνας νέος βοσκὸς μπῆκε κάποτε σ’ ἕνα ξωκλήσι, ν’ ἀνάψῃ στὸν Ἅγιο ἕνα κερί. Τὸ ἀνάψῃ, ἔκαμε τὸ σταυρὸ του, ἔβαλε τὴ γλίτσα του στὸν ὄμο καί, κρατώντας τὴν μετὰ τὰ δυὸ χέρια, ὅπως τὸ συνηθίζουν οἱ βοσκοί, πῆγε νὰ βγῇ. Ἀλλὰ ἔτσι πού κρατοῦσε τὴ γλίτσα, ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα τῆς ἐκκλησοῦλας. Ἐνόμισε τότε πῶς ὁ Ἅγιος δὲν τὸν ἄφινε νὰ φύγῃ. Καὶ ξαναμπαίνοντας θυρωμένος, τοῦ φώναξε:—«Ἐ, τί ἄλλο θέλεις ἀπὸ μένα; δὲν σοῦ ἀνάψῃ κερί; Ἡ θὰ μ’ ἀφήσῃς νὰ φύγῃ, ἢ, τὴ βλέπεις αὐτὴ τὴ γλίτσα; (καὶ τὴν κατέβασε ἀπὸ τὸν ὄμο του) τὰ σπάξω ὅλα ἐδῶ μέσα!» Καὶ ξαναπῆγε στὴν πόρτα. Ἀλλ’

αὐτὴ τὴ φορὰ, μετὰ κατεβασμένη τὴ γλίτσα, χώρεσε καὶ πέρασε. Καὶ τότε εἶπε θριαμβευτικά: «Κι’ οἱ Ἅγιοι φόβο θέλουνε», πού μόνο ἕνας κουτο-βοσκὸς μποροῦσε νὰ τὸ πῇ.

—Τὸν ἡλίθιο! ἔκαμε ἡ Κυρὰ-Μάρθα.

—Χαριτωμένη εἶναι ἡ *Νεφέλη*. Αὐτὴ γελᾷ πολὺ μετὰ τὴν παροιμία «ἄλλαξε ὁ Μανωλῖδης κι’ ἔβαλε τὴν κάπα ἀλλοιῶς». Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ ὅταν ἕνα παλτὸ ἢ φόρεμά της τριφτῇ ἢ ξεσθωριάσῃ, ἡ μαμμὰ της τῆς τὸ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ γίνεται καινούργιο!

—Τῆς τὸ «μεταφράζει», ὅπως τὸ λένε κοινῶς, εἶπε ἡ Ἀγάπη.

—Πολὺ συνηθισμένο πρᾶγμα, εἶπε ἡ *κ. Διάπλσις*. Ὑπάρχει μάλιστα κι’ ἄλλη σχετικὴ παροιμία, πιὸ νόστιμη: «ἄλλαξε ἡ χίνα κι’ ἔβαλε ἐκεῖνα».

—Ὁραῖα ἐξηγεῖ ἡ *Σιγὴ* τὴν παροιμία της «ἀλήθεια χωρὶς ψέμματα, φαί χωρὶς ἀλάτι», πού μόνο ὅταν λέγεται *εἰρωνικά* στοὺς ψευδολόγους, ἔχει ἀξία καὶ σοφία. Μὰ κι’ ὁ *Δωδωναῖος* τὴ δική του «πές μου μετὰ ποῖον πᾶς, νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι», ἂν κι’ ἡ προέλευσή της δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι αὐτὴ πού φαντάζεται. Ὅσο γιὰ τὸ *Γελαστό Ἀντιπλοῖ-αρχο*, ἡ παροιμία του «κάτι λάκκον ἔχει ἡ φάβα» προήλθε βέβαια ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ γεροῦ καὶ τοῦ τυφλοῦ πού ἐτρωγαν φάβα ἀπὸ τὴν ἰδία πιατέλα, ὅπως μᾶς τὴν διηγείται, ἀλλὰ εἶναι πασίγνωστη. Ἀπεναντίας, ἄγνωστη εἶναι ἡ ἱστορία πού, κατὰ τὴ *Μόνα Δίξ*, ἐξηγεῖ τὴν ἔξυπνη παροιμία «ὅποιος ἀνακατεῦνται μετὰ τὰ πίτουρα τὸν τρώνε οἱ κόττες». Ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ πιθανή. Οὔτε ψαροκόκκαλα ἔξω νὰ δίνουνε στὶς κόττες, γιὰ νὰ τρέξῃ ἡ γάτα καὶ νάνα-κατευθῇ μετὰ τὰ πίτουρά τους, οὔτε οἱ κόττες θὰ τολμοῦσαν νὰ τοιμήσουν μιὰ γάτα ὥστε νὰ τὴν κάμουν σὲ κακὸ χάλι. Τί λέτε, κορίτσια;

—Ξερούμε καὶ μεῖς; εἶπε ἡ Ἀγάπη μήπως ἔχουμε κόττες; Μόνο γάτα...

—Ὁ *Τζόκευ* προτιμᾷ τὴν παροιμία «κάλλιο γαῖδουρόδενο παρὰ γαῖδουρογύρευε», πού εἶναι πραγματικῶς νοστιμώτατη μετὰ τὰ σύνθετά της, τὰ θαυμάσια σύνθετα πού μόνο ὁ ἐλληνικὸς λαὸς κάνει. Ἀλλὰ ἡ σημασία της κι’ ἡ προέλευσή της εἶναι τόσο εὐνόητα, ὥστε κάθε λόγος νὰ περιτεῖται. Καὶ μιὰ ἐξαίρεση: Μόνος ἀπ’ ὅλους, τὸ *Γιατροῦδάκι* μᾶς γράφει τὴν παροιμία ὅχι πού τοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ πού «σιχαίνεται

ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΘΕΟΦΑΝΗΣ

Γράλλιν—Ἀθῆναι

Α' Βραβεῖον 43ης Κυριακῆς

Α' Βραβεῖον Εὐσημῶν 1939, Λευκῶν Λέξεων 1938 καὶ 1939 (Ἐπὶ τὸς Διαγωνισμοῦ). Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ 1938, Συνθέσεως Μῦθου 1939 καὶ Ἰστορίας Α' Βραβεῖον 285ου, 286ου καὶ 288ου Λέξεων.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Τί κι' αν μου τρώτε, κόρακες,
"Απονα κάθε ημέρα,
Τί κι' αν μου ξεριζώνετε
Τά δόλια σωθικά μου;
Αυτός ο πόνος δέν πονεί,
Δέν φτάνει στην καρδιά μου.

Τόσον καιρόν αδιάκοπα
Υποφέρω εδώ πέρα
Και μιά συνήθεια θάλεγα
Μουγινε αυτός ο πόνος.
—Μαθαίνουμε στο κάθε τι
"Όσο διαβαίνει ο χρόνος—

Και τὰ σκισμένα στήθη μου
Πάσαν να με πονούνε,
Σκληρύανε και γίνανε
Πέρα σωστή σās λέω
Και τίποτα δέ νοιώθουνε.
—Γι' άλλο πονώ και κλαίω...

Πονώ που βλέπω τους θεούς
Σκληρά να τυρανούνε
Αυτόν που θέλησε καλό
Στους δύστυχους να κάμει...
Για τούτου τρέχουν, κόρακες,
Τά δάκρυα μου ποτάμι.

Μα με τὰ δάκρυά μου αυτά
Δέν σās ζητώ τον οίκτο:
"Ας γίνη, ό,τι διάταξαν
Και θέλουν οι Μεγάλοι.
—Μου φτάνει πώς με σκέπτονται
Και με λυπούνται οι άλλοι.

Δευκή Καμέλια [Α]

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τό θυμάμαι ακόμα μέχρι σήμερα "Ε-
χουν περάσει τόσα χρόνια από την ή-
μέρα που τ' αποχαίρετσα, τό μικρό
χωριουδάκι, που σκαλωμένο στην πλα-
γιά του βουνού, έμοιαζε με φιλόξενη
φωλιά στην καρδιά τ' άγριου του γκρί-
ζου βράχου.

"Η αναπόλησή του, τώρα που είμαι
μακριά του, στη βουή της μεγάλης πο-
λιτείας, κάνει τις άναμνησεις να ροζου-
νται με όρμη στη θύμησή μου. Έρχον-
ται και φεύγουν γρήγορα, γρήγορα σά
διαβατάκια πουλιά. Φθάνει μια στιγ-
μή να τὸ ξεχάσω τό μικρό τόμοφο χω-
ριό, γιά νά ξεανόρθη την άλλη ώρα στη
μνήμη μου, πιδ όμορφο, πιδ ποθητό
τόρα που βρίσκομαι μακριά του. Νάτο
που ξεπροβάλλει τώρα μπροστά μου
όλόλευκο, σάν άσπρο περιστέρι, με τὰ
λευκά σπιτάκια του που είναι τόσο άν-
τίθετο τό άσπρο τους χρώμα, με τή
μαυρίλα του βράχου.

Νά στη μέση ή μικρή πλατειούλα με
τή μεγάλη βούση που γύρω, γύρω τρέ-
χοντας κυνηγώμαστε άλλοτε έμεις τὰ
παιδιά.

Νά στη γωνιά τό καφενεδάκι που
μαζεύονται κάθε Κυριακή οι χωρικοί
με τὰ γιορτινά τους καί τέλος, στην ά-
κρη του χωριού, ή μικρή εκκλησίτσα, τό
καμπαναριό με τή μεγάλη του καμπά-
να, φεμμένη από την πρωτεύουσα, που
λαμποκοπά από τις χρυσές του ήλιου
τις ακτίνες. Γύρω, γύρω τό μικρό πε-
ριβολάκι που τή ζώνει, σκορπάει χίλιες
μυρουδιές.

Παρακάτω νά τό ποταμάκι με τις
καρκετικές λεϊκές του, που φύτρωναν
κι' αυτές άπάνω στη ξεραίλα του βρά-
χου, που κυλά ήσυχα τάγγυρά νερά του.
Κι' όλα αυτά τόσο ήσυχα, τόσο φιλόξε-
να, πόσο είναι άντίθετα στην άφιλοξενία
τάγγιου βράχου που τόν διασχίζει σάν
άσπρη κορδέλλα τό μονοπατάκι που
όι άνθρωποι, ό καιρός και τὰ ζώα έ-
καναν γιά νάνεβαίνουν στο χωριό. Όλα
τόρα φαίνονται σάν ψεύτικα.

Τό θυμάμαι ακόμα όταν τόρα τό μι-
κρό, τόμοφο χωριό κι' αισθάνομαι νά
μεγαλώνη ή νοσταλγία μου γι' αυτό.

Μορφεύς [Β]

ΓΙΑΤΙ ΑΡΓΗΣΕΣ;

"Όταν ήμουν ακόμη στο δημοτικό πη-
γαινα σ' ένα ιδιωτικό σχολείο. "Η τάξη
μου ήταν στο κάτω πάτωμα και γιά νά
μπούμε σ' αυτήν περνάγαμε άπέναντι
από τό γραφείο του διευθυντού.

"Εγώ, λοιπόν, μικρή φαίνεται πώς ή-
μουν λίγο τεμπέλα. Τό πρωί γιά νά ση-
κωθώ χρειαζόταν τράβηγμα από τὰ
πόδια, ξεσκεπάσμα, φωνές, κτλ. Γιά νά
φάω περνούσε ένα τέταρτο. "Ετσι περ-
νούσε ή ώρα και σίς όκτώμιση έπρεπε
νά είμαι στο σχολείο.

Στό δρόμο λοιπόν έτρεχα γρήγορα,
νά προφτάσω τό κουδούνι και νά μήν
άκουω εκείνο τό τρομερό:

— Γιατί άργησες;

Τί δικαιολογία νά πω πάλι; Πώς
άργησα νά σηκωθώ, νά φάω; Δέν μου
έκανε και τόσο κουράγιο.

Πότε έλεγα πώς άργησε νά έρθη ό
γαλατάς, πώς έπεσα και κύπησα, πώς
έξεχασα τό τετραδιό μου στο σπίτι και
γύρισα νά τό πάρω, πώς πήγαμε πίσω
τό ρολόι και τὰ άλλα αιώνια.

Κι' έτρεχα κι' έτρεχα. "Όταν έπιτέλους
έφθανα και τό κουδούνι δέν είχε κτυ-
πήσει έμπαινα στην αύλή με τό κεφάλι
ψηλά σάν νά είχα κάνει κανένα μεγά-
λο κατόρθωμα.

Κι' αν πάλι δέν προφταίνα, έμπαινα
τρέμοντας στην τάξη κι' άκουγα τόν
δάσκαλο νά λέη με φοβερή φωνή:

— Γιατί άργησες;

Τί δικαιολογία νά πω;

Δέσποινα τών Θαλασσών [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τάκης:— "Αχ, Μίμη, κατάπια μιά
καρφίτσα!

Μίμης:— Δέν πειράζει, έχουμε κι'
άλλες!

* * *

Ό "Αετιδεύς σ' ένα φίλο του:

— Έξερεις, τό άδελφάκι μου που γεν-
νήθηκε προχτές είναι ίδιος ό παππούς.

— Και που κατάλαβες έσύ την ό-
μοιότητα;

— Μ' άφου έχει τή φαλάκρα του
παππού;

Έθνικόν Έδεωδες

ΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 οδός Εὐριπίδου
τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1940

ΧΟΡΤΑΣΤΙΚΗ ή 44η Κυριακή: όκτώ
σελίδες και δεκατρείς εικόνες! "Αλλά
δέν άφησε τόπο σχεδόν γιά τίποτ' άλλο.
Κι' όχι μόνο «Νέα και Περίεργα» και
«Ιστορίες» δέν έχει αυτό τό δωδεκασέλι-
δο, αλλά ούτε «Αθηναϊκή», «Επιστολή, ό,τι
συνέχεια «Καστέρα» και «Μαγεμένους Ρό-
δου». "Ε τί νά γίνη! Τόν λόγον, βλέπατε,
είχε ή «Κυριακή». Μιά φορά τό χρόνο γί-
νεται και... δικαιούται.

Πολύ δροσερό τό γράμμα σου από την
έξοχή, Βασίλισσα τών Ρόδων. "Α, μή
φοβάσαι την "Αλγερία που θάχξες του
χρόνου δέν είναι πιδ δύσκολη από τὰ
Μαθηματικά που είχες ως τώρα και πιδ
άρεκά σέ προστοίμασαν. Πολύ εύχαρι-
στος ό κ. Ξενοπούλου θά σε γνωρίσω,
όταν θά έλθης, και θά σου ύπογράψω τό
βιβλίο του. "Η άγγελία έκανε όρ. 10,20,
ώστε δέν έμειναν παρά μόνο γιά 2 τε-
τράδια που σου έστειλα.

Τρελή "Αρσακειάς, αυτό καθώς θά
είδες σου ένεκρίνα, και χαίρω πολύ γιά
τή γνωριμία. Άρκετά καλός ό βαθμός
σου, αλλά κι' εγώ έλπίζω πώς του χρό-
νου θά έχη αύξηση... Έδοχαμιν' άπο-
κίτησας και τό ποδήλατο που τόσο σου
χρειάζεται στο Ψυχικό. "Οδηγό έστειλα.
Γράψε μου.

Είσαι δικαιολογημένη, Μαρίδα του
Φαλήρου, αλλά τώρα πρέπει νά μου
γράψης πιδ συχνά. Έύγε γιά τὰ 19 και
20 που πήρες σ' όλα τὰ μαθήματα, εκτός
από τὰ τεχνικά, που σ' αυτά ίσως δέν
είχες κλίση, αλλά δέν είναι κι' άπαρά-
τητα. "Η κ. Μ. Π. σ' εύχαριστεί πολύ που
θυμήθηκες τή γιορτή της. Δυστυχώς ό
λοχαγός Κρήβ έχει πεθάνει αληθινά.
Μετά τόν «Γιάννη Καστέρα» θά δημοσι-
ευθί κι' άλλο μυθιστόρημα, αλλά μικρό.
"Αλλη Μύρα, είχα άλλοτε ένα Τα-
μείο γιά έγγραφη άπόρων, αλλά δέν απέ-
διδε πολλά. "Ακόμα λιγότερα θ' απέδιδε

σήμερα που δέν περισσεύουν πολλά χρή-
ματα και τὰ παιδιά, και' ανάγκη, έχουν
περιορίσει τις φιλανθρωπίες τους. Τελου-
ταία είχα συστήσει δυό άπορα παιδιά κι'
είδα κι' έπαθα ως νά βρεθί ένα Διαπλα-
σάπουλο νά τὰ έγγραψω. "Αλλά άμα
συσταίνα κανένα, μου έστελναν άμέσως
τρείς, τέσσερις, και τόν ένέγραφα γιά
πολλά χρόνια, ή ένέγραφα κι' άλλους.
«Μεταφυσικά» είναι ή φιλοσοφία. "Ο όρος
έπεκράτησε από τόν "Αριστοτέλη, που τὰ
φιλοσοφικά του τὰ έγραψε «μετά τὰ φυ-
σικά», τὰ έπιστημονικά νά πούμε, άρα
Μεταφυσικά, Μεταφυσική.

Οι παραπάνω άπαντήσεις είναι σέ
γράμματα της προπερασμένης έβδομάδας
που είχαν μείνει. Τώρα έρχονται τὰ γράμ-
ματα της περασμένης. "Αλλά έπειδή είναι
πολλά και δέν θέλω πάλι νά μείνουν, θά-
παντήσω με λίγα λόγια στο καθένα (έν-
νοώ τὰ εκτενή, γιαι τό σύντομα τὰ περ-
νό στους "Ασπασιούς).

Ανώνυμη, που μου γράφεις από τή Βου-
λαγγίλη με τό ψευδώνυμο Τετραφυλλό
Τριφύλλι, και μου στέλνεις κι' ένα κομ-
μάτι γιά τή Σελίδα «Πριν από τή λευτε-
ριά», μάθς πώς τό ψευδώνυμο αυτό δέν
είναι δικό σου, τό έχω εγκρίνει στο 29
φυλλάδιο γι' άλλη φίλη μου. Αυτής ήταν
κι' οι "Αγγελίες που είδες κι' άπόρησες.
Γράψ μου τώρα με τόνόμα σου, νά ιδώ
και ά σου πω αν σου άνακρίνα ψευδώνυμο
και ποτο.

Φαλαγγίται, χαίρω που είσαι ένθου-
σιασμένος άπ' τό καινούργιο σπίτι και την
κάμαρά σου. "Ε, δέν θά τή ζωγραφίσω;
Στίχος θά πη γραμμή, άρκετά. Τό καλοκαίρι
τό γράφω με όρεξη, γιαι είναι νέα λέξη,
και στη νέα γλώσσα δέν υπάρχουν μακρά
και βραχεία.

Πολύ καλός ό βαθμός σου, Νεράιδα
του Γιαλού, άφου είναι μάλιστα άνώτε-
ρος του περσινού. Χαίρω που άπολαμά-
νεις τό καλοκαίρι όπως τό έλπίζες.

Μάρκο Μπότσαρη, σέ κλειστό φακέ-
λο, ένα τετράδιο Μ. Μυστικών πληρώνει
σά γράμμα (όρ. 2,50 και 3,50). "Αλλά σέ
άνοικτο, ως χειρόγραφο, πληρώνει 1,50
και 2. «Εκτός Διαγωνισμού» μπαίνει ό-
ποιος, σέ προηγούμενο ίδιο Διαγωνισμό,
έχει πάρει τό ίδιο ή άνώτερο βραβείο.

Διαδίδω, Ροζελάντια, τις εύχαριστίες
σου σέ όσους σέ συγχάρηκαν γιά τόν προ-
βιθισμό σου. Χαίρω που θά εξακολουθή-
σης και σὺ νά διαγωνίζεσαι σάν τόν Πρό-
μαχο. "Α, πόσα ζωντανά στο σπίτι του
Μαρουσιού! Και μέρες που τάγαπες...

Θά είπες, Μύρα Φλώρη, πώς γιά την
άδελφή σου ένεκρίνα τό πρώτο που ήταν
έλευθερο. Νά πής πώς χαίρω πολύ και νά
μου γράψης κι' ή Ίδια. Μεγάλο! Καθόλου!
στην ήλικία της είναι οι περισσότερες φί-
λες μου. Τό «πρωτόφαντος» είναι από
τό «φαινομένο», όχι από τό «ήφανο».

Αγγελιοφόρος της Εὐτυχίας, είδα από
τή φωτογραφία σου πώς είσαι μικρούλα και
χαριτωμένη. "Αλλά έχεις μέλλον, άφου
άρχισαν κίολα νά σ' ένδιαφέρουν οι «Α-
θηναϊκές Επιστολές» που πριν δέν τις
καταλάβαινες. "Ορισμένως είσαι ή μικρό-
τερη άναγνώστριά σου κ. Φαίδωνος.

Διαβάτη, ό κ. Ε. διάβασε τὰ δυό διη-
γηματάκια που τὸ έστειλεις. Τά βρήκε
πολύ καλά ως πρωτόλεια, αλλά και πάλι
σέ συμβουλεύει νά περιμένης. Μή γράφης
τόσα—γιαι τὸν λές πώς έχεις πολλά—
και πρὸς τό παρόν διάβαζε περισσότερο.
Κι' αν καμιά φορά τό «καζάνι» χρεσι-
σθί καύσιμη ύλη, ός τα νά τὰ κάψουν!
Δέν θά χάσης τίποτα.

Μπράβο, Νεραντζούλα Φουντωτή, που

προβιβάθηκες, αν και τό χειμώνα ήσουν
άρρωστη τόσον καιρό. Είδα κι' καλά που
είσαι τώρα και τί κόλμπι κάνεις στα βα-
θιά... Τὰ «Αγύριστα κεφάλια» είναι
στον τόμο του 1905.

Μαρία ή Ίδια σου, Πίσις—Παρίς,
κι' είμαι βέβαιη πώς όλα τὰ Διαπλασάπου-
λα θά ήθελαν νά συεισφέρουν κάτι γιά
νά γίνη μιά νέα «Ελλη». "Αλλά είναι λί-
γα και τό ποσόν που θά μαζεύαμε δέν θά-
ταν σημαντικό. Γι' αυτό δέν εγκρίνω νά
γίνη ιδιαίτερος έρκανος, παρά κάθε Διαπλα-
σάπουλο νά δώση τόν όβολό του στον έρκα-
νο που κάνουν οι Φαλαγγίτες, ή Νεολαία.
Κι' ακόμα νομίζω πώς ό,τι νά τὰ προ-
τρέφω είναι ανάγκη. Γιαι κάθε Έλλη-
νόπουλο αιστάνθηκε την Ίδια άγανάκτηση
με σένα και τόν Ίδιο πατριωτικό πόθο.

Μελέαργε, νομίζω πώς σου άπάντησα
τότε κι' ένεκρίνα την πρωτοβουλία σου.
"Ο κ. Φαίδων εύχαρίστωε θά διαδίσχ τὰ
νέα σου ποιήματα και θά σου πη τή γνώ-
μη του. Σέ παρακαλεί μόνο νά τὸν θυμή-
σης τί σου είπες γιά τὰ παλαιά.

Με χαρά ξανάλαβα γράμμα σου, Πα-
τρινό Διαβολάκι. Γιά τό «έλιμμά» σου
τί νά σου πω; Από την κατοουριά, την
άνορεξία και τό κοτσμπολιό της μάς
παρέας, καλύτερα όι έκδρομές, ή όρεξη
κι' ή χαρά της άλλης. "Αλλά τί λένε κι'
οί γονείς σου; Έκείνοι θά έξέρουν ποιά
παρέα νά προτιμήσης. Σου έστειλα 13 τε-
τράδια.

Έξερεις, Μαχαράνη, γιαι ήρθε δεύτε-
ρη; Γιαι... ήταν άλλη πρώτη. Έτά-
χιστη όμως ή διαφορά του βαθμού και
δικαία ό μπαμπάς σου έπέτρεψε νά κόψης
τὰ μαλλιά σου και ν' απαλλάξης τό κε-
φάλι σου από τό βάρος τών πλεξίδων,
που τό ζήτησες ως άμοιβή. Οι λύσεις σω-
στές. Λυσόχαρτο έστειλα.

Αθάνια 1821—1912, με χαρά ξα-
νάλαβα γραμματάκι σου ύστερ' από τόσον
καιρό. Τά σέβη μου στη μαμά και φιλά-
κια στις άδελφούλες. Έλπίζω νά μὴν
ξαναργήσης τόσο νά μου γράψης.

Περίση Δάφνη, σου τό ένεκρίνα. Ναί,
πολύ μου άρεσε τό πρώτο σου γράμμα κι'
έλπίζω νά μου γράψης συχνά. "Οπως εί-
σαι πρώτη στο σχολείο, έτσι νά γίνης κι'
άριστη Διαπλασάπουλα. Τά σέβη μου στη
γιαγιά, την παλιά μου φίλη, και φίλησέ
μου τις άδελφούλες. "Οδηγό έστειλα.

Όρεφά, αυτό, καθώς θά είδες σου ένε-
κρίνα. Γιά τή γνωριμία χαίρω πολύ. "Ο
Ανανίας σ' εύχαριστεί γιά τὰ καλά λό-
για. Δέν άμφισβώλλω, άφου με γνωρίζεις
από τόσον καιρό, πώς θά λαβαίνης ένε-
ργό μέρος στην κίνηση και θάναδειχθής
γρήγορα καλό Διαπλασάπουλο.

Τρισεύγην, εύχομαι την Ίδια πρόοδο
και στην τρίτη. "Αλήθεια, φέτος δέν εί-
χαμ καθόλο έξοτό καλοκαίρι και σήμερα
που άπαντώ στο γράμμα σου, κάνει κρύο
σά χειμώνας... Περιμένω πάντα έκείνο
τό κομμάτι, ή και κανέν' άλλο.

Γαζία και Ροδοπέταλα, είδα τί ώρατα
περνάτε στα Μέθανα με τὰ νέα και τὰ
παλιά ακόμα Διαπλασάπουλα, που με συγ-
κίνηση ξαναβλέπουν τὰ φυλλάδια μου και...
σπάζουν τό κεφάλι τους νά λύνουν "Ασκή-
σεις. Χαίρω κι' εγώ τις μέλλοντες Δια-
πλασάπουλες και τις περιμένω. Γι' αυτές
που με ρωτάτε δέν θυμάμαι τώρα.

Πλοίαρχε Νέμο, εύχαριστώ πολύ γιά
τό ξεοπάθωμά σου που μου έκαμς μιά τό-
σο καλή φίλη. Μου έγραψς κίολα και πο-
λύ με εύχαρίστησε τό γράμμα της. Κι' ή
φωτογραφική είναι μιά ώρατα τέχνη, κα-
τώτερη βέβαια από τή ζωγραφική, με
που κι' αυτή, όταν ό φωτογράφος είναι

καλλιτέχνης και έξερη νά διαλέγη τὰ θέ-
ματά του, και νά ποτίσει τὰ πρόσωπα και
τὰ πράγματα—προπάντων τὰ τοπία—στην
πρέπουσα στιγμή και με τις κατάλληλες
φωτοσκιάσεις, μάς προσφέρει αληθινά καλ-
λιτεχήματα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα. Καπτανάν Κεραν-
νός, κ. (j);). Κόμης της Φλάνδρας, κ.
(πρώην Θαλασσίτη). Θαλασσόλυκος, ά.
(ΕΣ). Σιδηροδόν Προσωπείον, ά. (κά-
ποιος). Ναυτοπούλο της Έλλης, ά. (ΝΣ).
Τριανταφυλλένια Νεράιδα, κ. (ΜΣ).
Βιβιάνια, κ. (.....). Μαρία "Αντουανέ-
τα, κ. (ΕΑ). Κάπταν Φιούρι, κ. (ΕΓ).
Θέτις, κ. (ΜΡ). Κολλεγιόπαις άρ. 1,ά.
Ρολάνδος, ά. (ΡΜ). Δευκόν Ρόδον, κ.
(ΦΤ). Λυκόπουλο, ά. (ΝΚ).

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους
της: Δογχοφόρον της Βεγγάλης (σου
ένεκρίνα, καθώς θά είδες και δεύτερο)
Παπουτσωμένον Γάτον (οί λύσεις δε-
κτικές περιμένω) Βεναπόρειν (έλαβα)
Πολυλογοῦ (είδα τή χαρά σου γιά τὰ δυό
πρώτα Μ. Μυστικά που έλαβες από Δια-
πλασάπουλα' εξακολούθησε τις ανταλλα-
γές ως νά σχηματίσης ένα λεύκωμα από
καμιά πενηνταριά τετραδάκια' θά σου
είναι άργότερα μιά ώρατα άνάμνηση) Βα-
σιλικόν "Αετόν (σου τό ένεκρίνα και χαί-
ρω πολύ' ήταν καιρός άφου είσαι πέντε
χρόνια συνδρομητής μου) "Αγνωστον
Ίππότην και Πλανόδιον Ίππότην
(καθώς θά είδατε, τὰ ένεκρίνα) Ίππο-
την και "Αθόνη της Τήνου (τά σκίτσα
σας άτσεχνα' μερικά έχουν και σιέες όχι
γραμμωτές' νά μου στείλετε καλύτερα)
Ξανθήν Κορφατοπούλαν (εύγε που προ-
βιβάθηκες με τόσο καλό βαθμό' έστειλα
5 τετράδια) Τσιριγώτινο Διαβολάκι (έ-
λαβα και τό γράμμα με τό πρώτο φάρ-
μα' τώρα περιμένω και τό πρώτο κυνήγι'
που δέν επιτρέπεται ή λήψις φωτογρα-
φιών) Δ. Κοκκόλαν (τό ψευδώνυμο κι'
οί τρείς Μ. "Αγγελίες 30 όρ. 10α-10α')
Πληγωμένον "Αετόν (τό σωστό πρέπει
νά είναι τό άνώτερο κι' αυτό νά βάζης
στη Στατιστική σου' μήν αναφέρης όσους
πήραν λιγότερα από 20 έδοσημ' έκείνο εί-
ναι δυό τυπογραφικά λάθη) Μυστηριώ-
δη Μορφήν (αυτό, καθώς θά είδες, σ' ου
ένεκρίνα' τώρα περιμένω κι' ένα πιδ με-
γάλο γράμμα σου, νά σέ γνωρίσω καλύ-
τερα) Δεοντιδέα (χαίρω που περνάς πολύ
ώραία στο Μαρούσι, γιαι' είναι κι' άλλα
Διαπλασάπουλα) "Ανυπόταχτο Ναυτάκι,
"Ισιδα κλπ. κλπ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την
20 Αυγούστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 292ου Διαγωνισμού Λύσεων.
Αι λύσεις τών Άσκησεων του φυλλαδίου τού-
του δεκταί μέχρι της 7 Νοεμβρίου

505. Δεξιόγλωσσος

Σύμφωνο κι' όργανο γλυκό
"Αν πάνε άντάρα-άντάρα,
Θά κάμουν ένα θάμμα:

Κύριο μαζί κι' ουσιαστικό,
Που κι' ένα δέντρο θά σημαίνη.
Κι' "Οκεανίδα... έξακαμένη.
Μένα Αίξα

506. Μεταγραμματισμός

Μιάς νήσου της Έλλάδος
"Αλλάξω τό κεφάλι,
Και βασιλιάς άρχαίος
Μεγάλος ξεπροβάλλει.
Φερωνίδης Αεσαΐφ

507. 'Αναγραμματισμός

Μιά εποχή ώραία
Τὴν ἀναγραμματίζεις,
Καὶ μιὰ θεὰν ἀρχαία
Μπροστά μας ἐμφανίζεις
Φερδινάνδος Δεσπότης

508. Αἶνιγμα

Κάποια πόλη τῆς Ἑλλάδος
Ἄν στὰ δύο τῇ διαιρέσῃς
Κι' ἂν στὸ πρῶτο τῆς μονάχα
Σίγμα τελικὸ προσθέσῃς,
Μὲ τὸ δευτέρῳ τῆς τότε
Ἰδία θάχῃ σημασία,
Μὰ μὲ ἄλλη ὀνομασία
Κι' ἄλλη πάντα ὁρθογραφία.
Μένα Λίξα

509. Δικτυωτὸν

* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * *
* * * * * = Ὅσπου τοῦ προσώπου.
* * * * *
* * * * * = Χαρτίνη θήκη.
* * * * *
* * * * * = Προτέρημα νοῦ.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κουράρος τῆς Τζιάς

510. Κρυπτογραφικὸν

1234567 = Φυτὸν πολύτιμον.
24567 = Σώματος ἡ σωματείου.
3151217 = Νεοέλλην ποιητής.
4267 = Ἀντωνυμία.
56317 = Σκεῦος.
6217 = Πολλοὶ μαζί.
7317267 = Ἀπότομος κ. ἀκουσία κίνησις.
Σίφουνας

511-516. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τὴν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πόλος, ἡμέρα, σκέλος, χαλκός, βόας.
Σίφουνας

516. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

8, 2, 4, 6, 4, 5 + + - X = 8
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρενθεθοῦν ἀριθμητικὰ σημεῖα ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι 8.
Μένα Λίξα

517. Μικτὸν

οοο-αοο-οοι-πτι-ογ-ν-ξιμρ
Κουράρος τῆς Τζιάς

518. Γρίφος

πο ογ
πο πο ογ ογ
πο πο ς ογ ογ ον
πο πο πο πο ογ ογ ογ ογ
πο πο ογ ογ
Σίφουνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 26

303. Εἰδησις ἢ εἰδήσεις (ἢ, δύσις).—
304. Στυλὶς-στυλό.—305. Πιτυρίς-πυρῖ-
τις.—306. Ὁ κάλος, ἡ κάλα.—307.
Μ Α Σ 308. ΠΕΡΓΑΜΟΣ
Α Λ Ο (ἔπος, Ρέα, γέρας,
Χ Σ Ν Ἀμοργός, μάγος,
Π Α Ρ Α Λ Ι Α ὄρμος, Σάμος).—
Ρ Τ Ι 309-318. Διὰ τοῦ
Ε Ι Ρ Π: κουπί, πάπια,
Γ Α Α μάπα, χάπι, σπά-
ζω.—314-318. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ
Φ: Φάλαινα, ἡ Φαίστειον, τύφος, τρι-
Φύλλι, Σέριφος.—319. Μακάριοι οἱ ἐ-
λεήμονες.—320. Αἰὲν ἀριστεύειν (ε ἐν
α, ρ εἰς τεβ, ἦν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 651]

Μπαίνοντας στὴν κίνησι ἀποκαλύ-
πτουμε: Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες=Μπαρ-
λὰς, Ἀπόλλων τοῦ Μπαλδεντέρε=Τρικου-
πης, Ὀλυμπιονίκης=Καναβός.

«ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑ»

[Μ' — 652]

ΠΕΝΤΑΘΛΟ «ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑΣ»: Δια-
γωνισμός Ζωγραφικῆς—Ἐλευθέρο,
Λύσεων τοῦ φυλλ. 33, Συνθέσεως 10 Πνευ-
ματικῶν Ἀσκήσεων, Γνωμικοῦ μετ' ἀνα-
λύσεως, Γραμματοσύμῳν ἀπὸ 10 καὶ ἄνω,
Συμμετοχὴ ἐξάδραχμος. Προθεσμία 30 Σε-
πτεμβρίου. Βραβεῖα 5 ἐκλεκτά. Ἐνα ξε-
χωριστὸ γιὰ τὸν Πενταθλονίκη. Δ/σις:
(Μ—650) «ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑ»

[Μ' — 653]

Πληγωμένε Ἀστέ, πόιός σέ... πληγώσε;
Μήπως τὸ... Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες;—Σύλ-
λογε Ἰπποτῶν, κατόρθωμα κολοσιαίων (!)
ἢ ἀποκάλυψέ μου, ἰδίως μετὰ τὴν [Μ'—
422]! Μπουμπούλ

[Μ' — 654]

Προτείνω νὰ ἰδρυθῇ ἀπ' ὅλους καὶ ὁ-
λες: «ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ»
Σκοπός: διοργάνωσις ἐορτῶν, ἐκδρομῶν,
ἐγγραφῇ συνδρομητῶν ἀπὸρων παιδιῶν κλπ.
Πρὸς καλυτέραν συνεννόησιν, γράφτε: Δη-
μήτριον Ζῶτον Poste—Restante Ἀλε-
ξανδροπόλιν Πλοίαρχος Νέμος

[Μ' — 655]

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε... «λόγοι ἀ-
νώτεροι» ἢ... πρόδελφίς νίλας—Ἀ-
γι, δὲν ἔλαβα. ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[Μ' — 656]

Ποιὸς εἶδε Πράσινο Ἀλογο
ποῦ νᾶχει τόση γνώση
ὥστε «ἐδγα» ταχυδρομικῶς
νὰ ὑπόσχεται νὰ δώσῃ.
Μὰ, παιδί μου, πῶς συμβιβάζονται Πράσινο
Ἀλογο καὶ μάχη τῆς Φλάνδρας;
Ἀλκυνὸν Βουναπάρτης
Πίσις—Πατρίς

[Μ' — 657]

Ο Φαλακας φαίνεται δι' ἔχει πικρὰν
πειραν ἀπὸ κορίτσια γι' αὐτὸ καὶ
μόνο μ' ἀγόρια ἀλληλογραφεῖ!!!

Ἀλκυνὸν, Πίσις—Πατρίς

[Μ' — 658]

Τὸ Ἀθηναϊκὸν ἀστεροσκοπεῖον ἀνακοι-
νεῖ, δι' ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἰσβάλουν με-
δρμὴν στὸ Διαπλασιακὸν Στερώμα τὰ
ΛΑΜΠΟΝΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ
[Μ' — 659]

Καπετὰν Τρομάρα, ἐτοιμάσου νὰ τρο-
μάξῃς: εἰσαὶ ὁ θάνατος Κροκόδειλος.
Καλὴ κεραμίδα ἔ; Πίσις—Πατρίς
[Μ' — 660]

Ησυχίας ἐνεκεν ὁ Καπετὰν Κεραυνός
θὰ σὰς ταράξῃ στοὺς κεραυνούς.
Καπετὰν Κεραυνός
[Μ' — 661]

Πρωτοπαίοντας στὴν κίνησιν τῆς
Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους.
Κόμης τῆς Φλάνδρας
[Μ' — 662]

Ἀπ' τὴ Ζουλουλάνδη θάρρες, Ἀργιάν-
θρως, γιὰ νὰ ἀγνοῇς πῶς εἰμαι
ἀπ' τὰ μεγαλύτερα σέ ἡλικία διαπλάσο-
πουλα...—Πράσινο Ἀλογο, τί... ὀδοντό-
παστα μεταχειρίζεσαι; Μενχίε
[Μ' — 663]

Ἀριστοφάνη, Ροδοπέταλα, γιατί κατα-
ἀκρίνεις τόσο εὐκολα; Ἡ ἀγγελία τῶν
ἀποκαλύψεων ἀργήσῃ νὰ δημοσιευθῇ.
Ἀηδόνη τῆς Τήνου

[Μ' — 664]

Καραβόσκυλο, εἰσαὶ ὁ Ἐντης Γ. ἀλή-
θεια; Γέρο τοῦ Μωριά εἰσαὶ ὁ Γεώρ-
γιος Κ. φέμματα;

ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ

Ἐγὼ εἰμαι, ἀγκυροβόλησα.

[Μ' — 665]

Σ. Σ. Χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.
Σ. Πάντα σ' ἐνθυμούμαι. (Καθυστερη-
μένη) ΑἴΜΩΝ

[Μ' — 666]

Προκηρύσσομεν 22ραχμον διαγωνισμόν
Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Σπεύ-
σατε. Ἀγῆς 1η Ὀκτωβρίου. Διεύθυνσις,
Χρ. Παπακωνσταντίνου, Σαρρῇ 17, διὰ Χ. Φ.
Ἀθῆναι. Θεσμοπαρακαλοῦμεν τὰ εὐγενικὰ
μέλη τῶν συλλόγων «Περικλοπῖος», «Ἀ-
ριστοκράταις», «Καπεταναῖοι» καθὼς καὶ
ὅλα τὰ στοιχευομένα νὰ συμμετάσχουν
στον διαγωνισμόν. Διαβάτης

Χλωμὸ Φεγγάρι, Δευκὸς Λύκος

[Μ' — 667]

Παρατείνω τὸν Διαγωνισμό μου (Μ—
430) μέχρι 15 Ὀκτωβρίου.
Θερμὴ Πατριώτισσα

[Μ' — 668]

Πράσινο Ἀλογο, εἰναι προτιμότερο
νὰ κοιτάξῃ κανένας στὸ παρελθόν ἀ-
φοῦ τὸ μέλλον ἀνήκει στὰ ζῶα! Σοβαρῶ-
τατα δσα μᾶς εἶπες γιὰ τίς συναναстро-
φές σου. Ἐνα μόνο τώρα ἔμεινε νὰ μά-
θουμε. Πές μας νὰ χαρῆς: Γιατί τὸ χρω-
μα σου εἶναι πράσινο;

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[Μ' — 669]

Πρωτοπαίοντες εἰς τὴν κίνησιν χει-
ρετῶ ὅλους-ε. Ἀνταλλάσσω Μικρὰ
Μυστικά. Δ/σις: κ. Χαράλαμπος Παπαδό-
πουλον, ὁδὸς Πέτρας 44, Ἀθῆνας διὰ
ΝΕΛΣΩΝΑ

[Μ' — 670]

Ἀγαπητές μου φίλες, γράμματά σας μέ-
λουν ἀναπάντητα λογιφ παραθερισμοῦ.
Μεσοεντὲς

[Μ' — 671]

Γελασίνα, Λορέττα Γιούγκ, γράμμα;
Ποδηλάτρια. Ἑλληνικὴ Σημαία, γιατί
δὲν ἀπαντᾶτε; ; ; Μεσοεντὲς

[Μ' — 672]

Φαλακα, τί γίνεται ἡ Μαρίκα; Νερά-
δα τοῦ Γιαλοῦ, Σπίθα γράμμα ἐστει-
λα. Περιμένω. Μεσοεντὲς

[Μ' — 673]

ΠΡΟΣΟΧΗ: Διαγωνισμός Διοσκοούρων
παρατείνεται τέλος Ὀκτωβρίου. ΣΤΕΙ-
ΛΑΤΕ!

[Μ' — 674]

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ
ἌΤὸ καλύτερο ἀρχαῖο δῆτόν». Προθεσμία: τέλος Ὀκτωβρίου. Συμμετοχὴ
διδραχμὸς διὰ καθὲς ρητόν. Βραβεῖα: βι-
βλία α' 50, β' 30, γ' 20 δρχ. Δ/σις: Νι-
κοδήμου 30, Ἀθῆναι. Μαριγὼ Βιέννα διὰ
ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

[Μ' — 675]

Πρωτοπαίοντες στὴν Διαπλασιακὴν
κίνησιν χαιρετῶ ὅλους-ε. Ἀλληλο-
γραφῶ. Κάσοις, ζητῶ πληροφορίας διὰ
(Μ—366).—Δ/σις: Ι. Μεδρινόν, Πόστ-
Ρεστάν, Ἀθῆνας, διὰ Διάττων Ἀσθηρ
[Μ' — 676]

Σύλλογε «Περικλοπῖος» καὶ νὰ μπο-
ρῶσα τί θὰ εἴρισκα νὰ κρῖνω; Τὸν
ὕπνο σας; Ἀπορῶ ποῦ μοῦ ἀπαντᾶτε ἀ-
φοῦ κανένας δὲν μὲ λαβαίνει δι' ὅφει
του... Πράσινο Ἀλογο, δὲν συνηθίζω νὰ
κάθωμαι σὲ αὐγά. Εἰμαι Τζῶκευ!..
ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ